

מזרח

י' בחשוון, חש"מ 1986. 10.10.

סיפור השער:
תא"ל (מיל') אורי בן-אדן:
שיריון על המדף

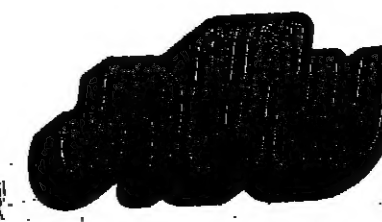
גלם היו בניו
של סטאלין.
נכשיו קומדיה
ומהפכה של
מוטי אשכנזי
דמי, הבעל
של ריטה

עליית גאה להשו"ץ:

שוצריה הקטנה

שוקולד ישראלי מעולה באיכות ובטעם שו"צרי

לקחנו הרים גבוהים וירוקים, אוויר משכר של האלפים,
חלב טרי מהכפר וטעם של שוקולד שו"צרי אמיתי. ארזנו הכל
באריות של שוקולד, והנה לפניך, שו"צריה הקטנה:
6 שוקולדים חדשים וטעימים, באיכות של שוקולד שו"צרי,
המיוצרים לפי הסכם ידע עם חברות שו"צריות ידועות.
לבחירתך, שו"צריה הקטנה בטעמי חלב, מריר, שקדים,
אגוזים, קרוקנט וקרנף.

גם השו"צרים היו משו"צים בו.

חדש

הנה מיל' אורי

לא חשוב מאיזה צד מרוחה הפרוסה, ובלבד שזו מרגרינה בלוי'בונד

תלמה
טעם תלמה חמיר תלמה

בז'יבונד - מרגרינה למריחה עם הסרט הכחול
קלוריה - מרגרינה לזית קלוריה עם הסרט הצהוב
מרגרינה - מרגרינה משמן חמיר ללא כולסטרול
מרגרינה - מרגרינה מעודדת עם חלב
מרגרינה, בטעם חמאה - פרדזה

מורעת בריאות

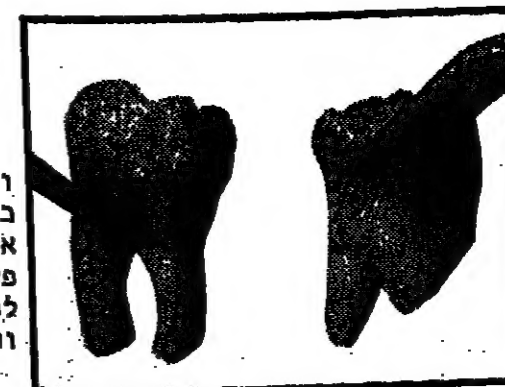
המחקרים מוכיחים: אלמקס יעילה פי 3

- שתי עובדות שכדאי לזכור: 1. הפלואור הוא הנשק החזק ביותר במלחמה בעששת (חורים בשיניים). 2. אמין פלואוריד אורגני יעיל פי 3 מפלואור רגיל.

אלמקס היא משחת השיניים היחידה המכילה אמין פלואוריד אורגני

וזוהי, בעצם, עובדה מספר שלוש שכדאי לך לזכור.

שים לב למבחן החומצה:

זוהי שן שטופלה בפלואור רגיל ואח"כ חושמה בחומצה מזיקה.

אלמקס יעילה פי 3 במניעת עששת עם אמין פלואוריד

אלמקס היחידה המאושרת ע"י הסתדרות רופאי השיניים בישראל מוצרת ע"י טבע תעשיות פרמצביות בע"מ בר"ש, GABA, יו"ר

האזן של האוזן

מחשב הדור החדש הגיע!
אטארי ST
 עם העכבר
 האמיתי.

John 11

כשתראה את העבר של אטארי ST בפעולה, תבין את ההבדל בין עכבר אמיתי לעכבר מצעצוע, ובין מחשב מהדור החדש למחשב מהדור הישן.

בשתיאור את חטבה שלפני, תבין את החובל
 בין מחסב שמאי 87 לבין מחסבים מקצועיים
 אחרים - חן ברטוב בעצמו חן במיוחד.
 אחרים: אתה יכול להכניס הביתה מחסב מקצועי
 ועולה במחיר של כחמש עשרה אלף שקלים
 ושלש, מערכת גרפית בצבעים מורחבת
 במחיר של כחמש עשרה אלף שקלים, מערכת
 ידועה מפורסמת במחיר של כחמש עשרה אלף שקלים.

חשוב לדעת:

דיוש את תעודת האחריות של ארם במי
המקנה לו:

1. מערכת המעלה בעברית.
2. תמיכה וגיבוי מקצועיים.
3. רק לחברת ארם הידע ומלאי החלפים כדי להבטיח שרות ואחריות לאורך שנים.

320 × 6 ש"ח
כולל מע"מ, ללא ריבית

ATARI®
אָרס מחשבים בע"מ
 דיזינגוף 248 תל-אביב טל- 238940

[illegible][illegible]

10.10.1986 תשס"ז
כל הזכויות שמורות ל"מעריב"

לעמוד: צבי לבית
העריכה: דינאלה בוקשטין
העיצוב ועריכה גרמית: יורם נאמן
גרמיקה: נטע גרינשמן
מודעות: אורי דגן

תא"ל (מיל') אורי בן-אורי, האיש שהניע את חשריון למרכז השדה. היום בעסקי מילדות אבל עדיין חושב שדיון

10 ילדי סטאלין

בקיבוצים לא אוהבים להזכר בהערצה
לאמא רוסית ושמש העמים. עכשיו עו-
שים ילדי התקופה סרט.

מאת מיכל קפרא

אנשי מעלה אדומים קיוו להיות עיר גדולה ותוססת. אבל בשטח זו עיירה קטנה ונעימה עם הרבה בעיות.

מאת עמוס לבב

מטעם אשכנזי כבר לא על המפה הציבורית אבל עדיין נלחם על עקרונות כמו צינורות, חינוך ואידיאולוגיות.

מאת יעל פז מלמד

28 השטח הפרטי
של אתי בן-שהם
מאת נורית ברצקי

31 שיפודים
מאת מאיר עוזיאל

רמי קליינשטיין, זמר ומלחין שאכל רוק משחר נעוריו ולמזלו הטוב, גם התאהב ונשא לאשה זמרת מוכשרת.

מאת אבי מורגנשטרן

מאת מאו"ל

בפאריס כבר מתכוונים לחורף מעניין
בהרבה צבעים ובכל הכיוונים. אפשר
לחזקלב

מאת יהודית חנוך

מאת תמר אבידר

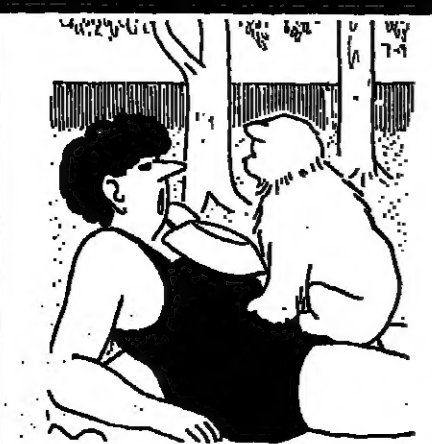
מאת יגאל לב

44 מעריב לפני 35 שנה

בעריכת גבריאל שטרסמן

עורך „סופשבוע“, צבי לביא, יצא לחופשה ולכן מדורו לא יתפרסם בשבועות הקרובים.

צוחק מי שצוחק ראשון

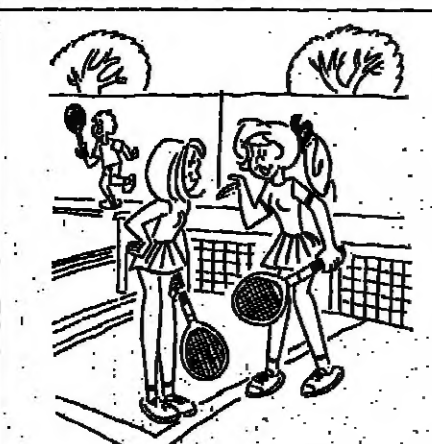
מזה אני אמורה להבין שאת רעבה, וכמוך

בדרך אני שותף בשבילנו.

החלטה להיות שולמתי-בריטי-האשראי
תורה ביותר במונח-המורני

בואי לא נחמני יותר. אם נהיה ממש טובות,
הנבגרים לא ירצו לשחק אתנו.

וע לי "אוסקר" בעד המשחק שהמלתי על
אחד בדי להוציא ממנו מאה שקלים.

לנוח קצת. ממש החעייתי מלדבר בטלפון
יום עם המחזרים שלי...

צנומוריון ברמת אביב מאת עמוס גלבוע

שח, 30 באוקטובר 1956, היום השני לפרוץ מערכת סיני (מכר צע קדש, חטיבה 7, נוע, נוע, סוף, בקע הקול ממכשירי הקשר ותוך רכות, לרוחב של עשרות קילומטרים, היחמר ענו אבק גדול מעל המרחב המוכר של קצימה-אום כנה. חטיבה 7 נעה והציתה את הבסיס להפוך הגדול במחשבה הצבאית של צה"ל, בצורה, בארגון, בתורת הלחימה שלה המנק ודיל השריון תפסו את הכבודה וגרמו למלכי שדה הקרב.

10. חטיבה שכמפקד גייסות שריון, ממר חודשים לאחר מכן, קבעה את 29 או"ל ביום חיל השריון, אומר מילט חטיבה 7, שקול המפון התמכחתי השמיע - לראשונה בתולדות צה"ל - את המש המלים המפורסמות. אורי בן ארי (נבר), או אל"ם, כיום תאל במילואים. מהגדולים שכשריונרים ואולי אחת הדמויות הטרגיות ביותר בגלילית המצביאים של צה"ל, מי שבתום מאה שעות של מערכת סיני עמד קרוב לשלי ולמגנה וגראה כמעט כמות כהונת ורמטכ"ל, וזמן קצר לאחר מכן מצא עצמו מתוך לשורות הצבא.

יליד גרמניה, 1925, ון מיוחד של יידיקה, אריסטוקרט ופמליה-גיק - כאו בן עתה, גבוה, חמור, שער מסיק, אי נשוי, בן 14 עלה ארצה, הצטרף להכשרה בעין-גב ולחקמת קיבוץ מעגריסכאל, ומשם לפלמ"ח. במלחמת העצמאות היה מ"מ ומג"ד בקיסרות על ירושלים והגלב, וב-1951 עבר לשריון. נסיונו בקרבות חש"ל, בקיאות בקרבות הנקעים של מלחמת

כשהטנקים של חטיבה שבע, בפיקודו של אורי כורארי, שטפו את מתחם אברעגילה במבצע קדש, לפני שלוש שנה - היה זה מהפך בחשיבה הצבאית. היתה זו ראשיתו של מסלול ההכתרה של הטנק כמלך שדה הקרב. אבל דרכו של אורי, כוכב שביט צבאי, לא צלחה. בךגוריון הדיחו מהצבא בגלל 'פאשלה' של פקוד. היום עוסק, יחד עם אשתו, במו"לות, אך עדיין חושב שריון ומאמין בשריון.

עיריונר עכ המדר

התמישה של גומי שריון גדולים ומרוכזים הורצים ומתמרנים לעומק, וגם הצליח להגשימה תוכו למעשה ב"כלי-קריג" הגרמני מול הצרפתים שהמשיכו להתייחס לטנק כאל מסייע לחיל הרגלים. הוא לא אומר זאת, אך אפשר לחוש שהוא רואה עצמו כגורדאן הישראלי.

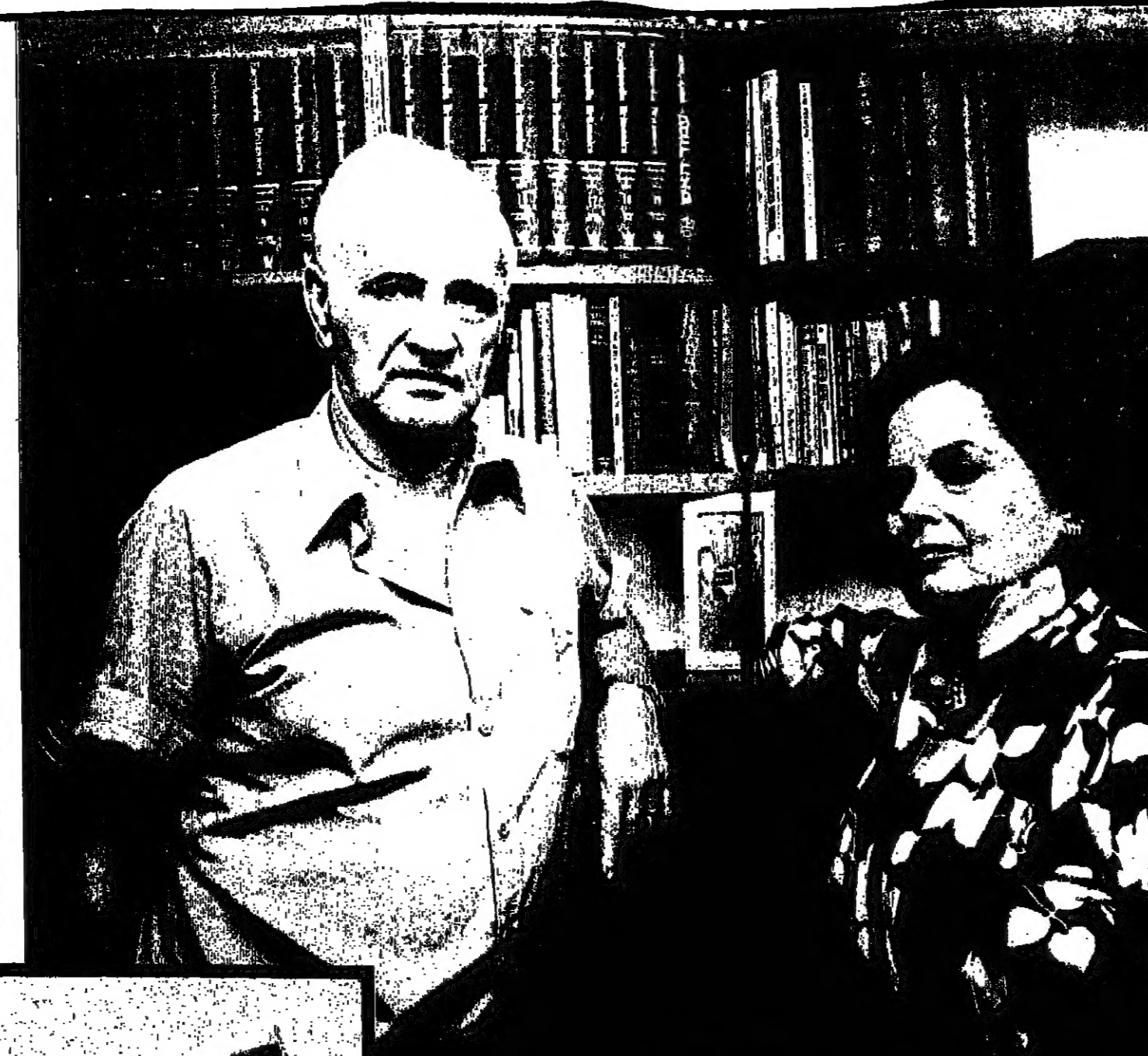
אורי צנוע מדי, הוא אומר, ועל כן אני מוכרח להגיד כי רק משבאנו לחטיבה 7 (1951), כסגן מספר החטיבה, הקיפה הישגיה והגמה משנתה. מצאתי שון, למעשה, חפירות חזק שיש לה טנקים ויש לה חלמ"ם המסיעים אנשי חי"ר. זו היתה אז המחשבה בצה"ל. לא הכינו מל זה טנק ומה מסוגל לעשות השריון. עשינו תרגיל חטיבתי ראשון, והוא היה קסטרוסה, אספתי את החברה למספר ימי ריגים להפקת לקחים. והיו אורי בחטיבה קצינים נחרדים. לא רק פייטרים אלא חברה עם ראש, איה שתר, בן,

ברוקה, אורי רומ, בריל, גורדיוס, דים זיל, יצחק בן ארי, אריה בן שירה, וילנאי ועד רבים אחרים שאני מוכיר אותם, ואיתם החליטה.

ומה קרה?

מתוך הדיונים גוללה המחשבה שהשריון אינו ח"ר אלא מסוגל לשאת משימה בצבא, שמתקן את רק תותח - אלא כלי מחסור. שהתמישה עלתה על התחמית על חי"ר. שהתמסרות ותושי הישג צרים לפתח את תורת הלחימה והא תרעיונות על מבנה החטיבה וצבירה. וכל הזמן היינו רבים ומחוככים בצה"ל. לא במסלול, מתחנן במאבק על ציר החטיבה, ולאש לאש, במלחמה על כל גושם ותחל החטיבה לחיות מנייה.

החטיבה נוסלת תלם בתרגילים והתחמית שיק צהל בתחילה שנות החמישים, והשנייה את בלע

מילכה ואורי בן ארי. עכשיו הוא כבר יושב בשורת הראשונה

לא ניכר עליו שלא מכבר עבר ניתוח לכ פתוח (בארץ).

אין הית מסכם את הישיון בקישע עיני נוצנות, הוא מצית סיגר, מבקש ממילכה עוד קפה. חטיבה 7 הוכיחה במלחמה את שיעתה בתרגילים ומה שלא האמינו שהיא תהיה מסוגלת לעשות: היא גמאה בקרב 300 ק"מ ע"ג שרשראות, רכוס המלחמה, בעבודה עצומה של הוימוש, כמעט כל הנקים של החטיבה היו כשרים לחימה.

הוא משתתק קמע, מתוור ומסיק. זו היתה מלחמה שהוכרעה בתנועה, ולא באש. העימרון הוא שהכריע. והאינו שהשריון הוא מלך שדה הקרב, ואם יפוח כראוי - הוא יוכל להלחם עצמאית ולשאת על גבו את עיקר המשימות. תורת הלחימה של צה"ל נחשפה לתורת מלחמה משריונית. זה היה מהפך מחשבתי שהביא מאוחר יותר לניצחון בששת הימים.

אורי, אתה מדבר כל הזמן על חטיבה 7, אבל מה עם חטיבת שריון מילואים 27, בפיקודו של דיים בר לב?

חטיבה 7 היתה אורגנית. כולם שם הכירו אחד את השני במשך שנים. ומה שיותר אורגני - יותר טוב, ושווה יותר מדיבה דברים אחרים. כל אחד יודע מה מפקדו או מקורו רוצה לעשות, הולך לעשות, יכול לעשות - וכל זאת במלת בוצי מלה ולפעמים אפילו מבלי להגיד כלום. כמח"ט, הכרתי את כולם. ואיו רוח יחידה היתה שם. חבורה אחת מלוכדת של קצינים. איני רוצה בשום פנים ואופן לגרוע מחלקה של חט' 27 במערכת סיני אבל אגבנו, חט' 7 השריון, נתנו את האז, אנו שינינו את כיוון החשיבה בצה"ל.

אנו גם יצרנו בשריון את הסטנדרט שמפקדים מובילים בראש המ"מים, המ"מים, המג"דים ואפילו המח"ט - היו בראש. והחילים ראו אותם נעים ראשונים עם הכלי שלהם. משה בריל, קצב הסכר, הוא דוגמה קלטית לכך, אך זה גבון גם לגבי אורי רומ, גורדיוס ואחרים. המפקדים הובילו - ובשריון, זה גופר למורשת קרב.

(המשך בעמוד הבא)

תאל אורי כורארי (במרכז) על הרמה הסורית במלחמת יום הכיפורים חופר המאשלות של הפיקוד הגבוה.

כולם היו בניו

ההערצה ששררה בקיבוצים לישעיה העמים, שליט רוסיה, יוסף סטאלין, מעמדת הזים חסרים לקומדיה. כשילדי התקופה מספרים על האמונה העיוורת ועל תקווה לעולם טוב יותר, צורך יותר - מצטיירת תמונה של קיצונית מפחידה. עכשיו עושים אותם ילדים סרט על ילדותם, בה העריצו רק ספורטאים רוסים והרביצו לחברים שהעזו לא להאמין בצידוק הדרך.

**מאת מיכל קפרא
צילומים: ראובן קסטרו**

מותו של סטאלין / יהודה עמיחי

איזו תנועה פסקה. עת השתתפו
האזנים האלה. אם נחשב, עכשיו
קטנו לעד - בסידי ההתקדמות,
ובסידי הקומקומי רוסיתו - עזרית.

אשר היו בקשת נהרות,
האזניים קלידו וצוברים בקרבם.
ואין גופו נשא תני ארצו כבשפות.
הרים, דרכים - הפל עליו האשם.

ואין בשות, לבו, כמו תמיד
קצער חללים הולכים אל תוהו,
אין שטח, כאן, בימי הקרית.

אדם ומסמך, דמו, הקם.
כמו תרועה אל תוך מוחו הקם -
ואין שטח ולא תור משם.

על המשורר 18.3.53

שכנו החלו לצלם סרט ישראלי חדש. שמו: "ילדי סטאלין". בתפקיד הרוסי, שהופיע בחופה ונער בעיקרו לנרות, אז דמיונם של משקעים מוטבציאלים, נכתב. ילדי סטאלין הוא סיפורה של קבוצת אנשי קיבוץ בשנת 1953, גברים ונשים אדוקים באופן תמים עד כדי ויתור באמונתם הסוציאליסטית ובהערצת יוסף סטאלין. אלא שאותם אנשי קיבוץ, גיבורי הסרט, קשים מל שיעיים עצמים באורח חיים ובהשקפה חלומית. הסכם השילומים עם גרמניה, מותו של סטאלין, משפטי פראג, ואחרונה - הוועידה העשירית, הם מוקיע כרושצ'וב את פשעי שלטונו של סטאלין. ממשלה את הארמה מתחת רגליהם. התערערו העמדה העיוורת. בצידוק המפלגה מול הפיתוי מניעים כסומי הכסף המגיעים מגרמניה מבליתם

חילשות אנוש משקשעות ומובילים לשררה של סצינות קומיות, שבתן עיקר הסרט. זהו. עכשיו עושים קומדיה. כנראה, שבעידן הספקנות, לכל אדיקות אידאולוגית יש פוטנציאל לגלגל אותנו על הדיכאון מרוב צחוק. אבל הצחוק האמיתי הוא של הגורל. הגורל, במקרה הזה, יכול להיות גם סרט המתאר את עשיית "ילדי סטאלין". גרב לחיות הבמאי, גרי דגניצ'ה הצלב, והלק גדול מהשחקנים הם עצמם ילדי סטאלין. גרב וגרי עזבו מזמן את הקיבוץ. את הסרט מצלמים בקיבוץ גיראליה, שמדבר היום בכל תאריך בזכות המאבק העיקש על הפישפוש שלו. כשיתחילו להריץ את המצלמה בקיבוץ הפישפוש, אולי משהו יחזר כיצד התחבט יערי עם חבריו האם לשים מקל בין הלגנים מרכסים, או לחזור עליו. אבל מקשים, כמו שאר סימני השיסוק, לא מצלמים טוב.

הסרט, במקרה זה, הוא שגורקל שמקל על הצליחה לתקופה שהיא גם מציאות וגם היסטוריה. אותו, הירד שגורל אחרי כל הדברים החשובים באמת, ליימד לעשות ספרטטרטו על סטאלין, על רוסיה, על קומניזם. מעמדת הספרטטרטו חזו עמוסת וזועות המתחבט, קיבלו המושנים הנקיים של שיוזיון, צדק ואחרות, את צורת הקורקבו של רונאלד רייגן, לכן יש במישוש עם הסוציאליסטים האדוקים, הסטאליניסטים לשעבר, משהו מרגש. אנשים שהאמינו במלחמה על שלום טוב יותר, צדק יותר, היום, בסופו של דבר, איך אתה לא חושב על כל העולם. במשרדי ההפסקה של דורון ערן עושים סטטיסטיקאים. שלוש השחקנים, שמאל שילה, הוגו ירון ויוסי קנז מודים ששם נוסח סטאלין. בסרט הם יהיו לייבל, אבמהילה ומשקן, הסגורלים שייצגו באופן תרתיי ביותר את האמונה הרומנטית בצידוק הדרך. לקראת סוף הסרט יגלוז את השפמים במחאה.

סרה "שלום לך קומניזם" משהו נסיה שפרן, ילדת סטאלין עירונית, את עוצמת האמונה האידאולוגית של או לז המפעמת בחזותיהם של אנשי גוש אמונים. האמונה הרומנטית בצדקת הדרך יודעת בשני המקרים להתעלם ממושג הצדק האלמנטרי. זה הקטן, האנושי. שנית, למשל, וידיה המרוק רב ככל שידה, הצדיק מה ושה רציחות בני אנוש למען המטרה. ברך לשני קיבוצי השומר הצעיר, כפר מנריק ושריר, אני משגת את שיעת כינויי של יוסף ויסארוטוביץ רזוגשאווילי סטאלין: "השמש", "חלב", "המוח", "האשור", "העוצמה", "התקווה", "העתיד", "השומר לא ינום", "המצבאי שאין שני לו", "אבי העמים", "האח המוכ", "החכם בדואח את הגורל", "גאון האסטרטגיה", "ההגיון הבהיר כבודלח", "הנשימה של מלנ". ואין להו סוף. אלא שבישראל של שמונים ושש, לאוד שירוע שבין השנים '36-'38, למשל, היה סטאלין אחראי (המשך בעמוד הבא)

13. **အသေခံရခြင်း**

ראש המועצה, עמוס טרמון: "הצרה היא הסכמי קמפ-דיוויד. לא שאני חושב שהם גורעים, אך הם יצרו תסבוכות בנושא חוק ומשפט, כי הם אסרו להחיל כאן את החוק הישראלי".

מסלול אדומים ביריחו
מחוזות עם שילוט מיוחד
ושכונות סגורות לכלי רכב
שילדים משחקים ברחוב
מפריע

עיר בסימן שאלה

גוף, האוכלוסיה צעירה ואיכפתית. לאורך התעשייה יש תשתית טובה, מערכת הדינור מפותחת. יש לנו מה אפילו מסיים גדול מתקופת הניצחנות".
מיכה, כוכור לכס, הוא מנהל המכון לארכיאולוגיה. אם הוא נשמע כמו חשדיר שרות, באים הכירו ומסוימים. כושי, אני ידדתי עם אשתי למישור אדומים, כשהאנשים עוד גרו שם באשכנזיות. אמרתי לה שבמחנה צבאי לא אגור. בהשמעתה באותו לכאן, והיום אני מאושר. שאלו, כשהייתי נהג אגיד הנעתי לכאן באוטובוסים כמה פעמים. עקבותי אחר החומר האנושי בהנהגה וכשהוקם הישוב באותו לגור פה, בעיקר בגלל איכות האנשים והמקום. שמואל: אין אח ורע להתפתחות הישוב הזה. אלו, ירושלים מסייגה, חגיגה לכאן אנשים על רמה ממש כפי לרבו איתם.

אני. או אם כל כך טוב, מה כל כך רע?
מראגים: אנוני חששים. אבל זה חשש שאי אפשר להביא לבית משפט. אנוני פשוט קראים ממה. אנוני גם חששים שיעירה כוח פשוט גדולה על ההנהגה. ההנהגה, יש לרעה, נבחרה לראשונה לפני ארבעה חודשים. לראשית המועצה נבחר עמוס טרמון, איש (המשך בעמוד 17)

סופסופה 15

ממעלה אדומים: כושי מליח (בן, כושי, כך כתוב בתעודת הזהות), קבלן בניין המבנה גם כאן, כושי יש עבודה אמיר חשין, שהוא ירעצו של טרי קולק לענייני מרחק ירושלים, אשר מחכה לאשתו מינה. בשעה זו היא נמצאת אצל רופא שיניים. בשעה תשע וחצי היא מגיעה, וזוכה בה שהיתה אשה יפה לפני השינה. היא מושיטה לבעלה רשימת תרומות שעליה לקנות חיכי ומיר, ונכשיר גם אני מוראג.
אמיר, אתה צריך לנסוע עכשיו לירושלים? איפה תמצא בית-מקדש שתוח בשעה כוזב? בולם צוחקים. באל-עזיני יש שלושה בתי מרקחת ועשרות חנויות מכולת הפתוחים עד 11 בלילה, מסכר אמיר ויוצא לדרך.

האחרים מתגוררים לתסליר שהכפר הערבי הזה הוא המרכז המסחרי של מעלה אדומים. גם אם באו ומצאו חנות סגורה אין בעיות, צועקים גמלי-צמל, אם זה במסירה שמו של בעלי-בית אשר גר מעל או מאחורי חנות, והוא בא ומתחת. לא חשוב כאילו שעה. והוא גם מסר בהקפת.

גינתיים, מעלה אדומים מסייעת לפיתוח ולשיגשוג של אל-עזיני, צוחק אלי ר. מיכה בר אין מריבין בשבת עירו. העיר מתוכננת למשה, האקלים

שלום מודרני, ושכונות סגורות לכלי רכב, שילדים משחקים ברחוב מפריע, ומתגלים פעיל, עובדים יפה, ובתי-ספר, ומרכז מסחרי לא רע לראי שאינו מפליל להתחרות בחנויות שככפר העירי המסור, אל-עזיני. יש שם עוד רבים שככל הרץ רק מריבים עליהם, אבל במעלה אדומים טיפלו במה כנו ודקדקו בין דתים וחילוניים, או אינטגרציה, שכן היא פשוט לא בעיה ויש גם יחסי שכנות טובים עם הערבים בסביבה, וכביש מהיר לירושלים, שאליו נעץ בשכונת העיר.

בשפת ערב מאוחדת נושבת רוח מריבית יבשה ועצמה, ובחצר האחורית כביתו של מיכה בראון, מנהל המכון לארכיאולוגיה באוניברסיטה העברית, נאספת קבוצת אנשים ימים שאיכפת להם. הם אוכלים וצוחקים בשפע וצוחקים, ומריבים בתנאה על עירם, אבל הם גם מראגים מאוד. הם באים מכל גונו חקשת תולישית, ומאחדת אותם הדאגה לעתיד מעלה אדומים.

ישיבים שם בינונים שואל לו, חבר אגיד. בעלמאות שמואל גריבכים, מבקר במשרד החינוך אלי ר, בעל משתלה ומתאבדת המייסים שמתגורר במישור אדומים, שהוא חלק בלתי נפרד

ד וקט במעלה אדומים בעלה לך וקט על השמנה. עיריה יפהפיה יחיד עם אנשים ימים שאיכפת להם. עיריה למתע באמצע הדרך במיקר כלמים. ראת הוריקות הללו את שומע בכל אשר תפנה מעלה אדומים, הישוב המאכלס ביותר ביחודה ושומרה. אין מלא שעניינים רבות נשואות אליה. כי למה שקשה עם עכשיר, שעה חצי מבמריסבא 14 דקות מירושלים יהיו השלכות על עתיד ההתיישבות היהודית בשטחים בכלל.

מקור השם מעלה אדומים, כך מסבירים לי בוד האחרים של מפת הישוב המתוכנן לתפוצת בנות האדום השולט בלענים שמסביב. אבל מסבירים לי גם עלילות מספרות שיער על שדרים שהיו אדומים כאן לעובדי אורה ורומים אותם. רחם הרב ששומע כאן במעלה הדרך הראשית, נתן למקום את שמו הערבי האדום מרם. היום ארבות לישוב סגור ארבות ומסור במשרד השיכון ורוקס. הוא המסיל לבנות את הישוב הנחמד הזה, וגם בחשתי אינו משקיע יותר. מעלה אדומים משול היום לרח מויר שכלם את מרדנו בתחם, בליטה בוד עלולה להמציא במעלה האלי גם בהתפתחות מאבינה.

ולכן נשואות עניינים רבות אל הישוב הזה, והנה 15 אלף תושבים. כי אם בארים נעלה שלומה, מה יגידו אנוכי וקדו שבמנהליות הקטנות שכבר קמו אז אלה שיערין הבית, במנהלות, אלי בביניה לרועות הורמנות גרידה נפלה בירי הרילים. הם לישו בקשת מריביות מרימות וחלפות. ובנו עליון עלי, שמי מנקרות אס. והיום יש שם רחובות מרובכים עם

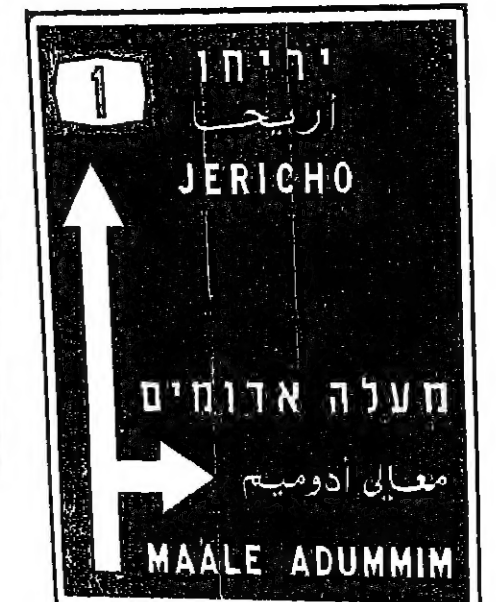
ליד בריכת השחייה איכות חיים שקשה לחשיי כמותה במקומות אחרים.

14 סופסופה

חמישה עשר אלף אנשים יפים ומודאגים יושבים במעלה אדומים, עושים דקות מירושלים. פעם היו תקוות להקים כאן עיר גדולה ומשגשגת, ואולי בגלל זה לא אהב מדי קולק את הטיפה בערפו. אבל עכשיו כבר ברור – המקום ישאר קטן ונחמד, כמו שאומרים לנו במשרד השיכון.

קניחת הם ימשיכו לעשות באל-עזיני הסמוכה.

מאת עמוס לבב צילומים: יצחק אלהרר ועמוס לבב

מלך מלך

מלון מלון

לדאטונה בישראל

התכנית היחידה שנותנת לך קו אשראי מתמשך.

- השתמש בכרטיס ה"יזה" שלך בשיטת "יזה עדיף" ותהנה מיתרונות בלעדיים:
- אשראי אישי ארוך טווח, בנוסף לתקופת האשראי חנים (עד 30 יום), כמקובל בשיטה הרגילה.
- החזרים חודשיים נוחים.
- תשלום ריבית אחת לרבעון.
- אפשרות לפרעון מוקדם בהתאם לבחירתך.
- אפשרות לניצול מלא או חלקי של קו האשראי.
- אפשרות לניצול קבוע וחוזר עד לתקרת האשראי.

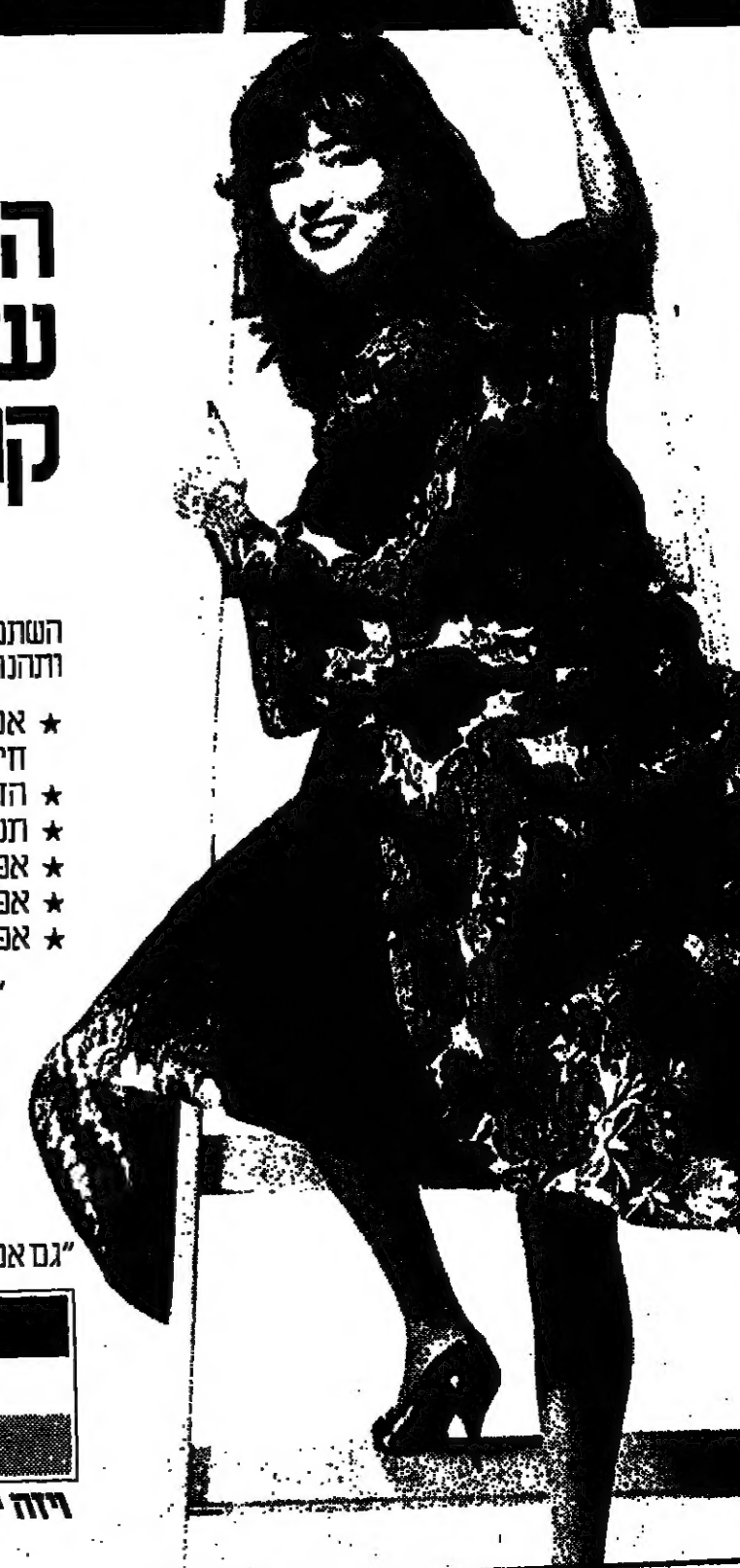
"יזה עדיף" מאפשרת לך תכנון טוב יותר של קנייתך ותקציבך.

פנה לסניף הגנץ שלך ותתחזק על "יזה עדיף" וקבל קו אשראי אישי.

גם אני מעדיף יזה עדיף

יזה יותר טוב מכסף

עיר בסימן שאלה

(המשך מעמוד 15)

ישראלים איידישער לכמות עליהם, או הסיכויים. קריטריונים ישראלים כתומסות לחוק הירדני. הם גם לא חייבים לתגור תגורות בתיאור, ואין ועדי כחים כי אין להם שיניים, כי חוק הבתים המשותפים לא תופס שם.

בקרוב יוקם בית משפט ישראלי לעניינים מוניציפליים, כמו בקיט ארבע, אבל אם תושב המסך יסרב לשמור עליו, הוא ישפוט בפני בית דין צבאי בקיצור - בלגן. כל העסק גם לא דמוקרטי, משום שהמפקד הצבאי יכול, במשיבת קולמוס, לחוקק תקנות, שכן הוא הריבון בשטח. בתקנות המועצות המקומיות, למשל, הוא כבר הכניס יותר מ-30 תיקונים. אבל לא חוק מסדר את עמדתו, הוא אמר אם עצירת הבנייה. זה ממלא אתו יתרה, הוא אמר ומצטרף בכך לרשימת המודאגים. הוא חושש שהמשפחות הצעירות בעיר, וזו רבות, יגרלו וירצו להחליף את דירתם הקטנה בריח מרווחת יותר, ומאחר שכו אינה בנמצא כי אין בנייה, הן יעזבו אולי, שמום שמיים, לירושלים.

שיתוף תושבים. מימין לשמאל: שמואל גרובוביץ, כושי מליה, אמיר חשין, מיכאל בראון.

במיוחד יעדיף שכונה כזו. במראה האחרות, בדרך חזרה לירושלים נשקף נוף המרכז והפגורמה הנפלאה של עירייה מודרנית, שרצה לגדול.

במשרד השכון שהקים את הפרויקט המפואר הזה, אין בשרות לאנשים חשים והמוראגים של מעלה ארומים. רינה זמיר, סגנית מנהל מחוז ירושלים, אומרת שבסיסית זאב יש היום 480 דירות לא מוכרות. בירושלים יש כ-100 קבלנים פרטיים 600 דירות בלתי-מוכרות. כאשר יש כל כך הרבה דירות למכירה בירושלים, המשק הלאומי לא יכול לבנות דירות וירשות, היא אומרת, ואינה חושבת שזה מסכן את הישוק, הוא פשוט יאחר קטן ונחמד. בבלו רוצים להיות גדולים, היא אומרת, "מעלה ארומים אינו שונה מבחינה זו מתמרינה". וזהו, כנראה, המסר שמעלה ארומים הישוב הגדול ביותר ביחודה וקומורו, ישלה בעתיד תראה. לעין ליישובים הקטנים יותר שם, תושבים אלו עתידים בתקופה עוד רחבה ומן גישאר קטנים-פשוט, היחידים לא באים, ובניית דירות שיעמור ויקט לא תפתור את בעיית הבעיות היהודים לא באים.

עמוס לבב

כבר פתחת עו"ש משופר

חולם ומוחה

המהפכה האשכנזית

לחבריהם שנפלו. תורשים חלמו על המאבק הזה, תבעו מן האחראים למתחל לשלם את המחיר. ומוטי אשכנזי היה להם למנהיג. הימים הרבים שעמד לבדו, בקור ובגשם הירושלמיים, לא מוותר, הם שהפכו אותו לנושא הרגל. והם גם שהפכו אותו לסופג המהלומות של אותם ימים. עמידתו כנגד החלה בעיצומה של מלחמת ההתשה, ולא חסרו כאלה שהאשימו אותו בבגידה, אימו עליו ברצח בני מלך, או ממקד חילהאוויר, ריכו בכנס קצינים של החיל, וקרא להוקיע את האיש מן הקהל. צה"ל הוציא אותו משורותיו, לא קרא לו יותר למילואים. מאז ומעולם ראו לעצמם אורחים נאמנים חובה להלחם בתופעות כמו אשכנזי, לתפארת מדינת ישראל.

חלפו שתיים עשרה שנים וחצי. תנועות המחאה נהפכו לר"ש, שוכורה כאפיוודה פוליטית קיקיונית. ורק "זקני שינוי" עוד זוכרים ימים אחרים, בהם קיוו שאת מנגינת המחאה אי אפשר להפסיק. חלק מן המתייבשים ב'74 על הרשא (המשך בעמוד הבא)

מאת יעל מזמלמד

למי חריסד שנים סחף מוטי אשכנזי עשרות ומאות בתנועת מחאה עממית. לימים ירד מתבימה הציונית אך הוא עדיין אינו מוותר על מאבקים ועקרונות. סמל לשינוי ולאי השלמה, עדיין מנסה לחיות לפי עקרונות לא תמיד ריאליים. כשנשוא הוא עוסק בחינוך מודרניזציה במסגרת המלחמה על עתיד המדינה.

מבואר 74 מוטי אשכנזי ברפגנה מול הכנסת. חרדישות למסר את משנה דיון

אני כבר פתחתי.
זה נדח מאוד כשיש משיכת יתר מאושרת של 1,500 ש"ח* בחשבון הפרטי.
זה נדח מאוד כשבנק נשאר פתוח עד 7 בערב.
זה משתלם כשלא צריך לשלם דמי כדול חשבון דוחץ מגושיכת שיקים.
אחרי פתחת?
* נכון: האפשרויות סמוך ליקבלת הכרזת נטילת כבד.

פתחתי חשבון גם בבינלאומי

פאנל מן אשכנזי

פאזיטיוו

(המשך מהעמוד הקודם)
שליד משרד ראש הממשלה, הקים אחריכך את "שלוש עשרה". מוטי אשכנזי לא היה ביניהם. גם לא בין מקימי ר"ש. גם כשקמו מאתיאלים והלכו לצעוק חמס כנגד מלחמת לבנון, לא היה אתם מוטי אשכנזי. ואולי רק אנתו מצפים שמי שקם פעם אחת - יקום תמיד.

ולא היה. מוטי אשכנזי לא עזב את שדה הקרב כדי לעשות לביתו. בן 46, אב לשלושה, חי בדירה קטנה בירושלים וממשיך להלחם כל הזמן. עם אותה מקרטת כפה ואפילו על אותו הלחם. כאן כן אתה, המוטו המדריך אותו: הכל על כתפך. אין מי שייעשה, אלא אתה. זו תורת הציונות כולה על רגל אחת, הוא אומר. גם או לא הייתי תנועת מחאה של איש אחד. הייתי תנועת אייזשלה. אני אדם שאינו יכול להשלים עם דברים, אני יכול לקבל אותם כפשוטם. לכן אני מנסה לשנות.

ומתוך אותה תחושה של שליחות, הלך לפני כחמש שנים להקים מפעל תעשייתי - "בנייה" - למיתוח ותכנון מערכות וירטואליות. לפני שנה וחצי סגר את שער המפעל. משך מספר, עם אינפלציה של מאות אחוזים ואשראי בריבית דראקונית, הכריע אותו. גם סיפורו של המפעל, עד סגירתו, הוא סיפור מאבק של איש אחד, שלא היה מוכן לוותר או להתפשר, והכל צריך להיות בהתאם לאמונתו:

אשכנזי: "אני את המאבק שלי מנהל ברמות שונות, אבל קודם כל, ובאשר וראשונה, ברמת הדינמיקה האישית. המאבק שהציונות ניהלה היה של הגשמה אישית. אני גואל את הארץ, אני הוא הכונה. כל אחד מאתנו הוא גואל הדגל, והוא לכך עליו בניה הציונות כולה. ולכן הלכתי להקים מפעל, כי חשבתי שהחלוציות האמיתית היום היא בתחום התעשייתי. זה שעשיתי את זה בתקופה של אינפלציה נוראית עם כל ההשלכות הכלכליות שהיו לכך, זו כבר שאלה אחרת. אני הרמתי ידיים לפני כמה שנים, כאשר לא יכולתי לעמוד בנטל הכלכלה הגבוהה."

ברגע שראיתי שאני לא יכול להשיג מועלים יחודיים, ואני נהפך למפעל ערבי, הבנתי שאינני יכול להמשיך. ברגע שראיתי, שכאשר אני משיג מועלים יחודיים, אינני יכול לשלם להם משכורת הוגנת, שתאפשר להם מרגע כבבוד, ירדתי - חייבים להכניע. אצלי במפעל עבדו דוקטורים לתמסית ליר הממונה, כי רק כך אני מאמין צריך לעשות תעשייה. זה לא שאני נגד עבודה ערבית, הסוציאלית. אני בעד עבודה יהודית. נגד הסיבת הערבים, להעסיק רק מועלים ערבים - היה בכל מבחינה אידיאולוגית. הרוב הזה הייתי שונה מעיני, וירדתי שאינני יכול להמשיך. או נכשלת, אם אפשר לקרוא לכך כשלון. אבל גם הסיפור של הציונות רצוף כשלונות. לפני מאה שנה עלה סבי להאחו ברמת הגולן. ארבעים שנה נאחו שם בצפורניים, בבנייה וחרדה. כאשר נשלח תלמיד, נפלה גם בנייה וחרדה. באותו יום, רק שבתלמי היה טרומפלדור, ולכן שמעו על זה. כששבי ירד מבנייה וחרדה, זו הייתה השלמה עם כשלון, וירד אחריה ימי זה עם הכשלון הזה."

מוטי אשכנזי ניסה להגשים חלום - לבנות מפעל. לפני שהחלים סופית לסרטן, ניסה גם דרכים אחרות. ב'81 חרץ אל הבריאות בעליהם של מפעלים קטנים בירושלים, שלחיו כולם נשקפה סכנה. הוא יום את ההתארגנות, הלך למסיבות עיתונאים, הקים סניכי חברה של לחמים.

שביל נצח במאבק הזה היה צורך בשינוי מחלט של יסודות הכלכלה או בארץ. רק שהקושי לא חתה בידים, ואחל שאחזו בה. לא רצו "לשים" אותה. אפשר לאמר שהמאבק נכשל. היום יורד מוטי שמילת חמשתן כהצלחה של מאבק ציבורי היא - עזתו. אינני יכול לקום יום אחד ולצעוק - הנהי, ולצפות שייכבדו. יקלעו את שאתה אומר, והוא לוחם וחיך למרות. שלא על כל מאבקיו שמעו, יורד. היום שותתו או לא היה מתאים, היום, אחי, שהבנתי ירדו מגולגלת, מיני אלבין וגינייר אדם.

20 מלחמה

(צילום: שלמה מוסקוביץ)

"עומדות מה למבחן שתו השקמות, שהן מהות חיינו כאן: האינדוקטוריונות הדתי-לאומית, שהיא היום יותר דתית מלאומית, מול ההשקפה הציונית, שהיא לא רק ערך, היא דרך-חיים".

אין אני מסוגל היום להיות במדינה לא ציונית, מדינה שהיא בעצם אנטי-יהודית לציונות. לא ציונות חרי-עצם הקמת המדינה היא השגת הציונות. בשום אופן לא. היום מרוץ לי מרוץ חיובי. לא תישא שם אלוהיך לשוא, מוטי לפני יל' תרצה, למשל. ללמד, שהציונות והתנועה הם דברים שונים. יותר, וכאשר אני רואה את כל מעשי הממלכת חושק שעשיתי תחת הכותרת - "ציונות" - אני מודע. המדינה היהודית קמה כדי (המשך מהעמוד הקודם)

והבריה לדרך בכלל או בתל - יש, אולי, מי שימנע את הצעקה. מבחינתו של מוטי, זה כבר מאוחר. נכון להיום, הוא לא תעשיין. יש לו מעבדה קטנה לפיתוח ותכנון של משחקים חינוכיים. מה שהוא מפתח, נמסר לאחרים לביצוע. תרומתו ובוטה ביותר הוא אומר: כל עוד לא אוכל להשתית את עבודת המפעל על עבודה יהודית - לא אחוש את העבודה. אני יוכל להתפטר בענין הזה. זה בשבילי, מות ההגשמה האישית. אינני יכול לקבל את העניין, שאנחנו נעסיק עם אחר כחוטבי עצים ורואי מים. הרי זה עמר ביסוד המאבק על עבודה יהודית. אני מאמין במאבק הזה גם היום."

לפני ימים אחדים לקה מוטי אשכנזי את משפחתו לטיול בארץ. הרם ועק מן הארמה. ככל מקום קבורים חבריו, המחויבות לא תמה. גם תלמידים, אבל גם למתים. למען כל אלה צריך להמשיך ולהאבק, למען התנשם כאן בארץ התורה הציונית, כפי שחלמו עליה. בדירה קטנה בירושלים, חי אדם, אשר מסרב לשים במרכאות ערכים, שרבים מאתנו שכחו שחם קיימים. ועל זה הוא אומר, לא יפסיק להאבק, והוא גם אומר: השאלה הראשונה שאת צריכה לשאול אותי, היא:

אשכנזי: "אני את המאבק שלי מנהל ברמות שונות, אבל קודם כל, ובאשר וראשונה, ברמת הדינמיקה האישית. המאבק שהציונות ניהלה היה של הגשמה אישית. אני גואל את הארץ, אני הוא הכונה. כל אחד מאתנו הוא גואל הדגל, והוא לכך עליו בניה הציונות כולה. ולכן הלכתי להקים מפעל, כי חשבתי שהחלוציות האמיתית היום היא בתחום התעשייתי. זה שעשיתי את זה בתקופה של אינפלציה נוראית עם כל ההשלכות הכלכליות שהיו לכך, זו כבר שאלה אחרת. אני הרמתי ידיים לפני כמה שנים, כאשר לא יכולתי לעמוד בנטל הכלכלה הגבוהה."

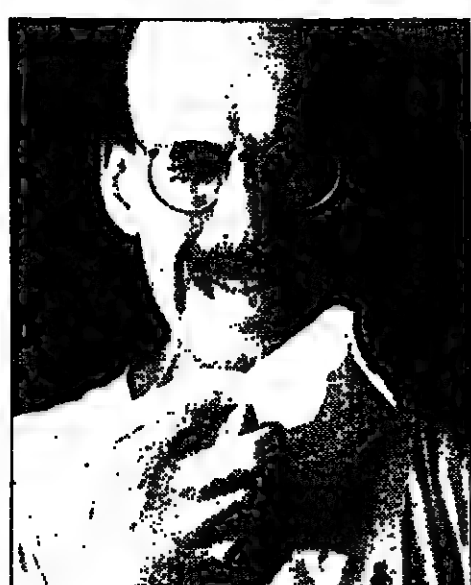
ברגע שראיתי שאני לא יכול להשיג מועלים יחודיים, ואני נהפך למפעל ערבי, הבנתי שאינני יכול להמשיך. ברגע שראיתי, שכאשר אני משיג מועלים יחודיים, אינני יכול לשלם להם משכורת הוגנת, שתאפשר להם מרגע כבבוד, ירדתי - חייבים להכניע. אצלי במפעל עבדו דוקטורים לתמסית ליר הממונה, כי רק כך אני מאמין צריך לעשות תעשייה. זה לא שאני נגד עבודה ערבית, הסוציאלית. אני בעד עבודה יהודית. נגד הסיבת הערבים, להעסיק רק מועלים ערבים - היה בכל מבחינה אידיאולוגית. הרוב הזה הייתי שונה מעיני, וירדתי שאינני יכול להמשיך. או נכשלת, אם אפשר לקרוא לכך כשלון. אבל גם הסיפור של הציונות רצוף כשלונות. לפני מאה שנה עלה סבי להאחו ברמת הגולן. ארבעים שנה נאחו שם בצפורניים, בבנייה וחרדה. כאשר נשלח תלמיד, נפלה גם בנייה וחרדה. באותו יום, רק שבתלמי היה טרומפלדור, ולכן שמעו על זה. כששבי ירד מבנייה וחרדה, זו הייתה השלמה עם כשלון, וירד אחריה ימי זה עם הכשלון הזה."

מוטי אשכנזי ניסה להגשים חלום - לבנות מפעל. לפני שהחלים סופית לסרטן, ניסה גם דרכים אחרות. ב'81 חרץ אל הבריאות בעליהם של מפעלים קטנים בירושלים, שלחיו כולם נשקפה סכנה. הוא יום את ההתארגנות, הלך למסיבות עיתונאים, הקים סניכי חברה של לחמים.

שביל נצח במאבק הזה היה צורך בשינוי מחלט של יסודות הכלכלה או בארץ. רק שהקושי לא חתה בידים, ואחל שאחזו בה. לא רצו "לשים" אותה. אפשר לאמר שהמאבק נכשל. היום יורד מוטי שמילת חמשתן כהצלחה של מאבק ציבורי היא - עזתו. אינני יכול לקום יום אחד ולצעוק - הנהי, ולצפות שייכבדו. יקלעו את שאתה אומר, והוא לוחם וחיך למרות. שלא על כל מאבקיו שמעו, יורד. היום שותתו או לא היה מתאים, היום, אחי, שהבנתי ירדו מגולגלת, מיני אלבין וגינייר אדם.

מדור פרסומי

פחרון לנזלת מתחת לאף

מאת מרי חיים
במפעל רינוטרם של קיבוץ נצר סרני, סוגרים את הברז לנזלת. רעיון מקורי של פרופ' אנדרי לובב ממכון פסטר בפריז. פיתוח של מכון וייצמן ברחובות. מיוצר ע"י רינוטרם ומשווק הנצלחה ברחבי העולם

להיט בחו"ל

על דעילות והצלחה של המכשיר מעידות התגובות בארץ וחו"ל. בצרפת המכשיר נחשב, ואילו בארצות הברית הוא קיבל את אישורי משרד הבריאות האמריקאי ה-FDA. מפעל הטכנולוגיה המתקדמת בארץ יודעים על כשרות את משמעות קבלתו של אישור זה. דוארים רבים בארץ ובח"ל ממליצים על המכשיר של רינוטרם מסיבה פשוטה: הוא מקל על הנזלת מה שבטוח - אינו גורם לתופעת לוואי. רינוטרם מבוסס על מחקריו של פרופ' אנדרי לובב ממכון פסטר בצרפת ופיתוח ע"י ד"ר אהרון יודשילי ממכון וייצמן. אין ספק שגיבוש של שני מכונים בינלאומיים יוקדמים אלו את דרכו של מה-בכר.

ההשפעה החיובית של רינוטרם (תוצאות ניסויים) לאחר שימוש של יום אחד במכשיר.

לפני שימוש		אחרי שימוש	
זמן	סכום	זמן	סכום
75%	75%	60%	60%

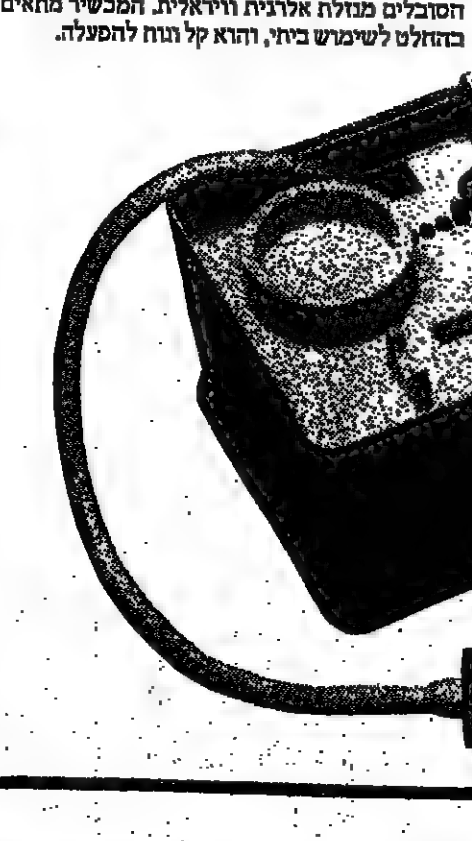
איך משיגים רינוטרם

אפשר לשאול בכית-המקומות ואם הוא מעורב - בודאי יש לו מספר מכשירים שעדיין לא נחטפו. אפשרות אחרת: לרכוש את המכשיר במשרדי חברת מוריס-גט, המשווקת את המכשיר במסגרת חסד מיוחד, לפיו קיימת גם האפשרות להחזיר את המכשיר תוך שבועיים מיום הרכישה ולקבל חזרה 90% מהמחיר ששולם. משרדי חברת מוריס-גט נמצאים ברחוב ביאליק 137 רמת-גן (ע"י גשר החלבה). פרטים נוספים ניתן לקבל בטלפון 03-7514988

מכנולוגיה מתקדמת

פעולתו של המכשיר היא חרמט חרטים של טיפת מים מזוקקים ואיור חם אל תוך חלל האף. מחבר שחמם האזורים הפנימיים בטמפרטורה קבועה, ריזיה של 43°C גורם באופן מובחן להקלה משמעותית בסימני הנזלת: האף הסתום, ההתרששות, ההתעטשות הבלתי מוסקת והפרשת הדמעות. הקושי העיקרי עליו מתגבר "רינוטרם" הוא השמירה על טמפרטורה גבוהה יחסית וריזיה, ולחיות קבועה באזורים הפנימיים של חלל האף. לצורך זה נבנתה מערכת בקרה אלקטרונית מתחכמת ביותר המתקנת באופן שוטף כל סטיה ברמת דיוק של עשרית מעלה.

לאחר שעמדו בצלחה במבחנים מקצועיים חמורים, מומלץ כעו "רינוטרם" לשימוש של הסובלים מנזלת אלרגית ויראלית. המכשיר מתאים בהחלט לשימוש ביתי, והוא קל נוח להפעלה.

חלת - המחלה העתיקה ביותר בעולם

לחלתה זו המכה לקבוע שהחלת כבר יצאה מדאף ונתרבים של מחלת רפואיים עמלים למצוא סוף-סוף שמה שחמק על המבטים ממלת ומאין סופם. לתרופות שמה יש תופעה לוואי כיוצאה מהדרכ הכיט שלק. זהו תופעה מכלת מחלקים לשרי קבוצת עיקריות: מלת מיסה (יראלית) ומלת אלרגיה (סדרית). עם מלת המעית שדך כל אחד היכרות מחדש במשך חמור, כפי רשם, איך חלקי, ושימוש של ממתחח ויד. מכללת האלרגיה סובל חלק גדול של האוכלוסייה, בעיקר בעשית העשירי, ומי שסובל ממנה, ידע עד כמה זה מאבק.

ברוב אלה יש מלת לנפושמחצית לאשלת כמו אלו של המחלת הירודית. גם הם חלם לחלתם בנשק על דברים שהם מאמינים בהם. אין כל ספק שמה שעומד על-כף המאמץ הוא יותר מאשר תגורל של מדינת-ישראל. כן עומד על-כף המאמץ, תגורל של העם הישראלי, כולו, וכך הדיברים עומדים, הן בשביל נשואמנים, והן כשבילי. אני לא מנסה לרדע לפשטש את חניגור בין גוש אמונים לבניו. בעיני הם אנטי-ציונים, ובנסיבות מסוימות, אני מוכן ללכת כנגדם למלחמת-אחים. ועם כל זאת, אני לא שרד לרדע מערכם. בארץ שבה חלל נגזר לקניית באמצעות כסף, המאבק עם גוש-אמונים וחת לחלת אידיאולוגי.

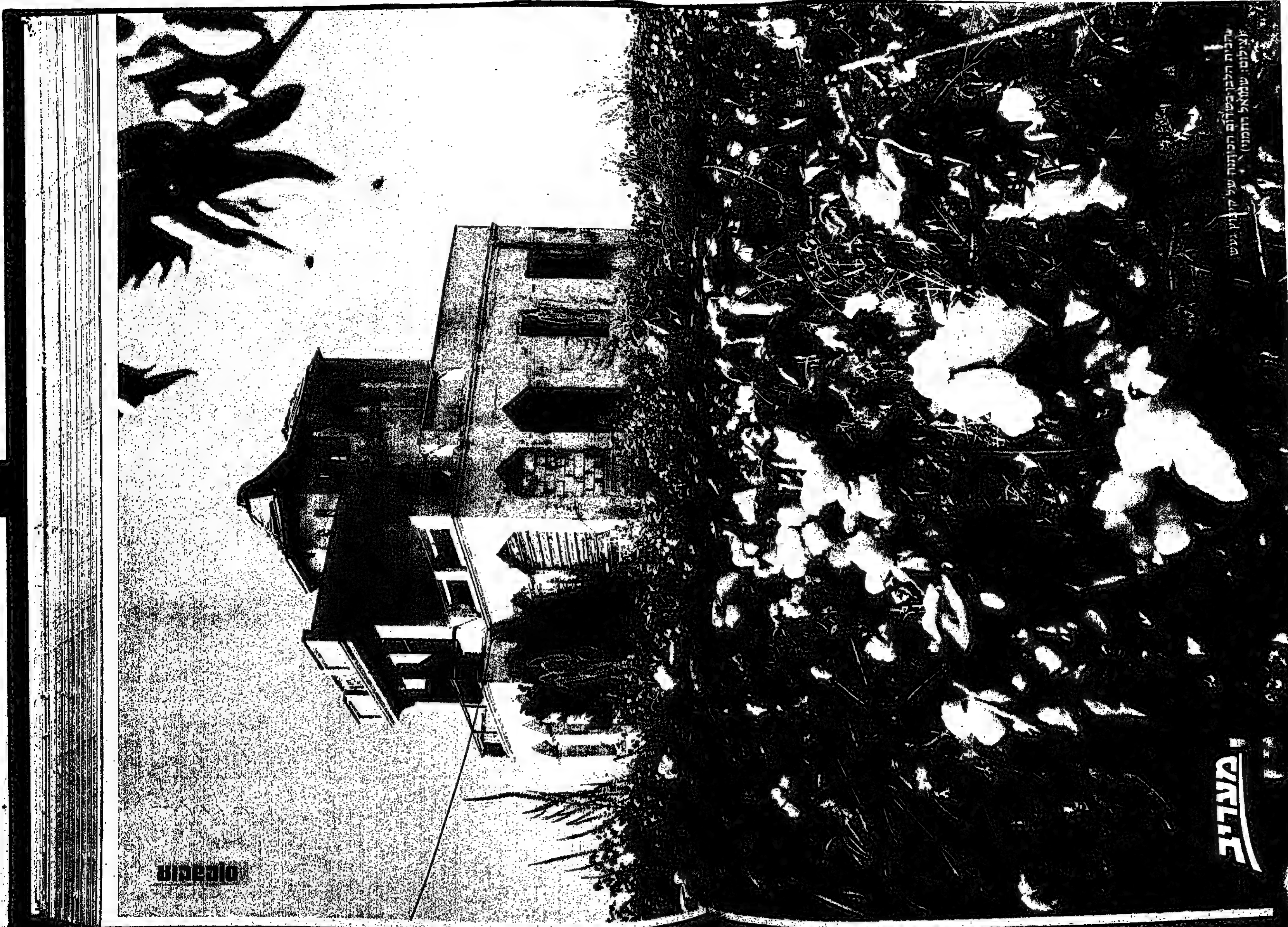
גוש אמונים יודע שיש לו חילוקים, יכול אפילו למנות אותם. אתה לבד יש לך חילוקים מאחריו. גוש אמונים אכן יודע שיש לו חילוקים, אך יודע, שבסיטואציה מסוימת, כאשר נגיע - תוך ספק שנגיע - לרדע ההכרעה, יסתכן ששטח חילוקי של גוש-אמונים נגזר בהכרעה מוחלטת של תנועה שאיננה קיימת תחתיו, ושגורמת מנזלים וממוריים בכל הארץ. אבל עוד יסתכן שההכרעה אתה באמת מאמיני שאנשים יאמרו משהו במלחמה על רקע זה. כן עומדות על צלחתן השקפות, שהן מהות חיינו כאן. האידאולוגיה הישראלית, שהיא היום, לוחמת קולאית (המשך מהעמוד הקודם)

האגודה הציונית

הכנת הכנס בסניף הכותנה של ק. ו. ג. עש.
(אילוס: שמואל רוזנברג)

מזרח

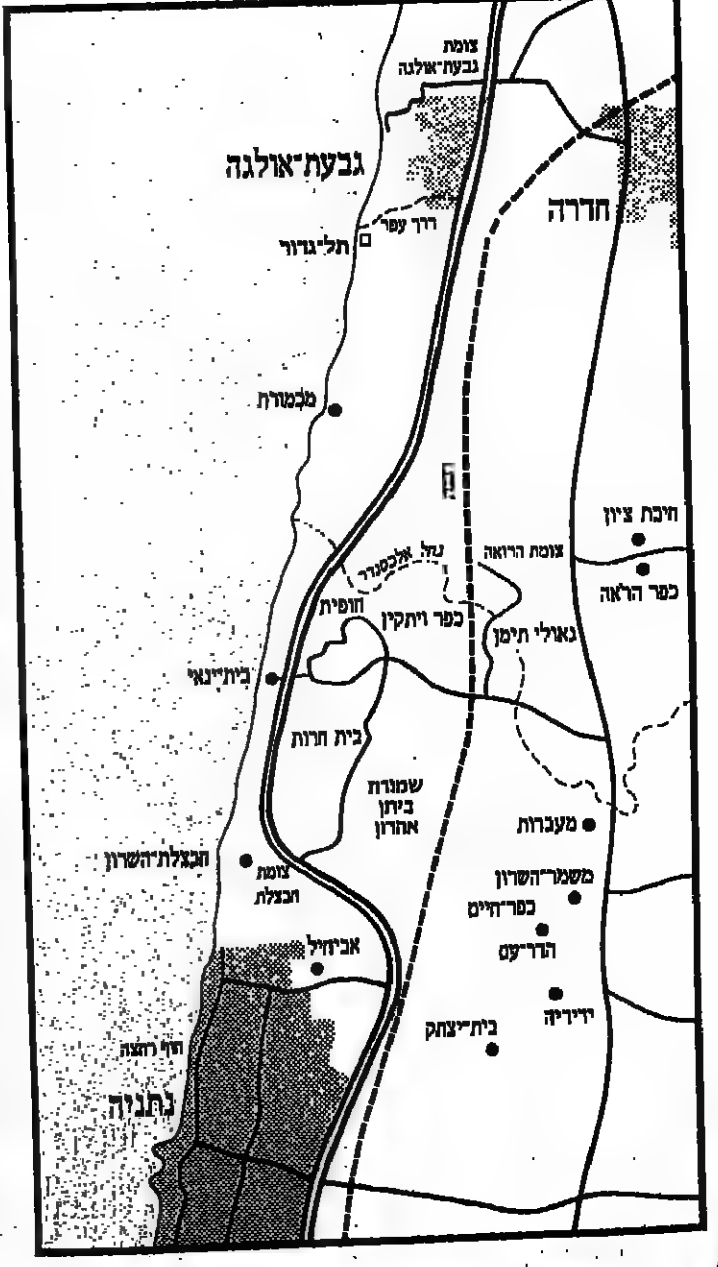
האגודה

האגודה לזכויות האזרח

סוכפסו

הרמשר (את נשר העין הישן על נחל אלכסנדר. כאן קל להתבלבל: כביש אחד מוריד לתוך בית האריות וחבילות החר צור, והשני - המקביל לו - מתחלף מיד לדרך עפר וממשיך בין הפרדסים אל הגשר. למי שמגיע הנה מכביש השורון מכיוון צומת השרון: כקילומטר אחרי הפנייה לקיבוץ מעברות, יש פנייה שמאלה לכפר ויתקין. נוסעים כ"ז ק"מ, ולמי המסע פונים ימנית לדרך עפר ונוסעים כ-700 מטר עד גשר הצ'י. הצבים בנחל אלכסנדר זה הזמן לראות את צבי המים הב' דולים וזכרים החיים בנחל אלכסנדר, וזה בגי עשורת שנים. מבחינת עול' מית וזה גבול התפרצה הצפוני שלהם. הם חובבים סמרטוטים נבחרות וחסית. בחורף, מי שמחפש את הצ'י

ביום נחל אלכסנדר לא ימצא אותם. בקור הם שקועים עמוק בבוקר, ומצ' מצמים כל פעילות למינימום. צבים גדולים. רוחב השיריון הרך יכול הגיע ל-80 ס"מ, ואורכו למטר אחד. יש להם צווארים ארוכים ושחוקל טבעי, צינור קצר שדרכו הם שואפים אוויר. כמה עשרות צבים חיים כאן. בתוך מ"היבוב הורמים בנחל. הם אוכלים הכל וטורפים גורי עופות מתוצרת עמק חפר. ממש כמאונ. אם בעבר יכלו ליהנות מדגים טריים בנחל, חלפו הזמנים. כיוון שמגדלי התורדים ורקו את פני העופות לנחל, התרגלו הצ'י ביום לאכול אותם. בחודשי בקיץ הם עולים לגדות הנחל ומטילים ביצים. בשנים האחרונות הרבייה שלהם חול' כח ומצטמצמת בגלל זיהום הנחל.

טיולים חינוך בחגים

כ"ט באל חג יידיכו מקחי שמורות הטבע את הטיולים בארץ, וכל השתתף חת רשימת של טיולים נגלים באזורים שונים בארץ. אל החמישי את ההודמנת לטיול עם תפקודים ששומרים על הטבע בכל השנה. טיול בחורש הארבעים - 20.10.86 - מיפגש בשעה 9 בבוקר תחילת התפתחות של אוניברסיטת חיפה. לכל המשפחה. הליכה של שלוש שעות. • למערת אצבע - 20.10.86, שעה 9, מיפגש בחורף חל אורן מל כלל. • לנחל מערות - 20.10.86, שעה 9, מיפגש במתח הנחל. כשעתיים, לכל המשפחה. • לנחל מול - 20.10.86, מיפגש בשעה 9 בתחנת האוטובוסים סוף ויינוטי. כשלוש שעות, לכל המשפחה. • טיול במבטות פרטיות - 21.10, בשעה 9, מיפגש במתח שמורת הטבע אום צמא, אליה מגיעים מצומת חלמש על כביש ראשיהין ברשמן. טיור וגלי קצר באום צמא ואדי זקא וואדי טוואן. חכבר עבוד, בית אריה, נחל שולח אריאל, נמים ול נחל קנה. מומי הליכות קצרות. לכל המשפחה. • טיור וגלי בשמורת אום ויתן ליד מי עמי - 19.10, מיפגש בשעה 9, מיפגש בחיבת החניה ליד בית ויתקין ביער. טיור מוקד בשעה 12. כשעתיים, לכל המשפחה. • טיור במבטות פרטיות - 25.10, בשעה 10, מיפגש בצומת מנרה. ויתקין שעות של נסיעה והליכות קצרות למי עמי, אום ויתקין, יעבר, ליד החת לצומת מנרה. • במבטות פרטיות לבניש אלון - 19.10, מיפגש בתחנת חולק על מישור אדומים, שלוש שעות קלות לעין מוא, ירידה למשין כוכב השחר. הליכה קצרה לעין סמיה ומעלה אפרים. • טיול וגלי למיטובי לבת - במצוק ההעתקים שבמזרח יזרדה - 19.10, בשעה 9, מיפגש בבית טיטוס ראש משה, הליכה לעין פשחה. אורן המסלול כ"ז ק"מ. עין פשחה למיטובי לבת בלב. • טיור וגלי בנחל קטלב ונחל שורק - 21.10, בשעה 9, מיפגש בבית לנחל כביש עין ברם. מערת הנטיפים, לכל המשפחה. כשלוש שעות. • מערת חתאמנים - 22.10, בשעה 9, מיפגש בבית לנחל קטלב ליד בית לנחל קטלב. • שעות עין פשחה - למבקרי השמורה ויתקין חורש החרש. ליד חתאמנים. • בתלסום - 25.10, יצאו סיורים מורדכים לחלל החרש של השמורה טיול של שעה. מתאים לכל המשפחה.

עד לים. "בית ראשונים" ליד שמורת הטבע הקטנה בביתן אחרון, שבמים הבתרים של החורף אין מקום יפה ממנה בעמק חפר. • מיפגש הצבים לנחל ראשונים: וד' וים כ-800 מטר מפרטים ימניה מנרה אל הכביש המהיר, ורצה כפר ויתקין. אחרי קילומטר בערך יש פנייה שמאל לנחל קטלב. למנוע לאט. אחרי קילומטר וחצי מגיעים לשמורה ולבית ראשונים. • מי ש'א חנה מוכבש המזוהה מעט צמרת מצומת חנניה, 30 ק"מ מול"א מגיעים לצומת הנבצלת השרון. מונים וימיה לכיוון ביתן אחרון ואח"כ מיד שמאלה אל בית ראשונים. • בית ראשונים: בבית הזה שניקנה ממושל טואן, וכדו של גביר מרומי מלבנון ובעליתן של אדמות האיווה, באו לגור עשרים המתיישבים הערבים הראשונים בע' מקדחמר, ראשון כפר ויתקין. יש כאן מסעדה. בקיץ ובסתיו יושבים על הגבעה והמדי משבות כאן ורחה נעימות. המסעדה פותחת בכל יום משותפים עשרה בצהריים עד חצות. בר' קע מנגנים שירים וישראלים. התפרט כולל סלט כפר ויתקין ופאי חומות. נוסטל מבשרות ופאי אכילי. פרטים מותנים בתפריט ובמסעדה. בירה מותנית. מחרשות ישנות וטוריות באמבטיות ומיילות ישנות. בין האק ליפטוסים.

• בחצות לבניש החורף: פונים ישר מבית ראשונים לנחל שדרה מיקוסים וקנים ויפחמים לנחל מושב ביתן אחרון. נוסעים לאט, מאי רים על חגועים המפוזרים. בסוף

תערוכת רה"י ישראל '87 גני התערוכה, תל-אביב 16 - 25.10.1986

אירוע שנת
בסוכות

מספר	שם	שעה	שעה
16.10	שבת	10.00	17.00
17.10	שבת	10.00	17.00
18.10	שבת	10.00	17.00
19.10	שבת	10.00	17.00
20.10	שבת	10.00	17.00
21.10	שבת	10.00	17.00
22.10	שבת	10.00	17.00
23.10	שבת	10.00	17.00
24.10	שבת	10.00	17.00
25.10	שבת	10.00	17.00

בואו לבקר בתערוכת הרה"י והמוצרים המסלמים הגדולה והמרהיבה אשר נראתה אי פעם בישראל. אווד יענני הרה"י בהתאחדות החשמינים בישראל מאפשר לכם להתרשם לראשונה מדגמי 1987 (לרבות דגמי ייצוא) שיעוצבו ותוכננו במיוחד לקראת התערוכה - תועת כחול לבן כמובן. בתערוכה זו תוכלו ליהנות ממוצרים המתאפרים בזכות הקנייה הישירה מהיצרן. תחנות ייעוץ של אדריכלים יועמדו ללא תשלום לרשותכם. הצטיירו במידות חדרים מיוחד לתושבי ישיבים מיוחדים. התערוכה תחיה פחותה גם בימי ב' ו-ג' מסייעת 10.00 עד 23.00 רצוף.

איווד יענני מוצרי עץ ורה"י בהתאחדות החשמינים בישראל בשיתוף הקרן לזיכרון ונחמה והכשרה כוח אדם מקצועי בענף העץ

בשביל החמישיה זה דני. בשביל האמא גילי שנון, זה חלב.

יום הולדת לחמישיה שנון

הוא אינו חתול, הוא נעשה חתול. בבר גם יותר מתיש. אחרי חולפת החתולים, מגיעה שעת הברכה. ליום באותה שעה, חייבים להיות שם כדי לראות ולהאמין מושיבים שרה של חמישה חתולים כל אחד בסליל, ושלוש שח מבורים - סבתא, אמא ואבא - מאכילים אותם בשרשרת. קדם כל פוחחים המישה "דני". חתולים אחרים בשרשרת הצעירה שהתעוררה רעבה. במחיצות ומימנות נוחתים חתולים רבים כמות מלאה לפה של האחר, מנגבים בחיתול נמיד עובי אחרי. על אותו תהליך הם חוזרים שוב ושוב עד חמש חבנות. ואם עידו לא חושש יד וחפיל את עומרי לא ניסח לדרת בכחות עצמו מחסל-קל צד האוכל - וחכל עובר בשלום. או אז מגלים באופן דחוף להחליט חתולים נוספת.

מערב - 10.9.86

דני שטראוס - 100% בריאות.

מרץ '80. דן לבנה, שלמה באוב, מוטי אשכנזי ואורי קיין מפינים מול משרד ראש הממשלה.

עם, או מדינת ישראל עם יהודים, ועם העם היהודי מאחוריה. שנה אחריה היה המאבק על התעשייה בירושלים, והיום הוא מנסה להתמודד על רכבו של החינוך בארץ, ועל כן עוד יסופר. מה מרץ אותה "חבנות גרוע", הוא אומר. אני כנראה מאלה שרצים ולא מצליחים לצאת מן הסחרור. ויש גם את המחויבות לחברים שנפלו, שהיא מבחינה אמציונאלית מאד ברקע, אבל היא קשורה לאותו סחרור. אותה חבורה של אנשים, שרבים מהם אינם יהודים, לא במקרה צמחה והיתה יחד. היא גדלה יחד סביב מערכת של ערכים, סביב מערכת של חינוך, אפשר לאמר אינדוקטרינציה, במובן החיובי של המילה. אנחנו גורלנו לתוך עולם, שבו חוזרות בין הכלל לפרט היתה מלאה. זאת הנקודה של התגשמות האישיות, ואלה רבים שמלחים לאורך כל הדרך. זה המובן של התיכונות. זה מה ששמענו

"הציונות מעולם לא ואתה את שאלות הגבולות כשאלה המכריעה. השאלה היתה אחת ויחידה: איזה חברה תקום כאן. מער האיכות המפורסם, שהיום הולך ונשחק מול עינינו, וזה הדבר שמדיי שונה מעיני. ברגע שאין עליה, ולעומת זאת יש ידידה מן הארץ, איזו חשיבות יש לגבולות, לשטח-אדמה זה או אחר?"

בכית, וזה מה שקיבלנו בבית-הספר. וכל מערכת חקשר בין האנשים לא היתה מקריה, וזה גם לא היה מקרי שרבים האנשים הללו התגבשו ליחידות ערכיות. זו היתה דרך חיים שהם הכירו - לתת. וכשאני מסתכל על מה שקורה היום עם חורף הצעיר, אני מתמלא עצב גדול. זה דור שמפחד כל רבר באמונת-מדינה של כסף, שבשילוב הניכורם הם לא אלה שהולכים לפני המחתה ומתווים את הדרך, יעל מדי-מלמד

המהפכה האשכנזית

(המשך מעמוד 2)

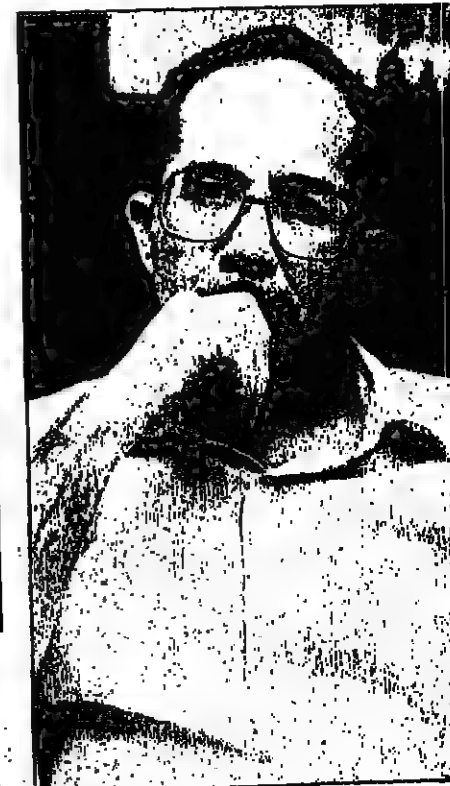
מול ההשקפה הציונית, שהיא לא רק ערך, היא דרך-חיים. בשביל סני ובשביל חרף, הציונות היתה דרך חיים, אמונה חזקה. היום הציונות היא שם גרף להבל ורעות-דוח, משהו ארכאי. כנראה שעל דרך-חיים אי-אפשר לוותר. ומאחר שבשביל גוש אמונים התנהלות בארץ-ישראל היא דרך-חיים, המלחמה היא בלתי-נמנעת.

אתה חי במדינה שהיא אנטי-ציונית לדעתך, שמה שהנעשה בה מנוגד לחלוטין להשקפתך ולדרך-חייך. האם חשבת פעם ללכת מכאן, לחיות חיים שלווים במקום אחר, שלא מעמיד בסניך דילמות כאלה?

כאן קיימת השאלה של ברירה ממאבק. אני לא בורח ממאבקים. על השאלות המהותיות של הקיום הלאומי, נאבקה הציונות מיום הקמתה, גם באירופה הרוב הגדול לא היה עם הציונות. הרוב הגדול נשאר באירופה, וחושבר שם. זה מאבק מתמיד, שהיה קיים מאז ומעולם. מה מתאום לעזוב?

אין זה ששנים הוא נלחם ואינו מתיאש, אינו נוטש את הדרך. מנסה כל פעם. מרבית מאבקי נסתרים מעיני הציבור. שנים היה עובר בכל חלקי הארץ, מרצה בפני תלמידים, ולא רק תלמידים, מספר להם את שהוא יודע. במרץ '80 אני חור עם שלושה מחבריו לרשא שליך משרד ראש-הממשלה יחד אתו היו אז חברים הקרוב, שלמה באוב, חבר קיבוץ אפיקים, דן ליבנה, ממקימי תנועת-המחאה, ואורי קיין, צייר, מ"מ בשריון, שהצטרף אל החבורה.

עונות אמרו אזי. אנחנו רואים את הפחנתו הכבדות מלחמה בין האורה לשלטון. אנחנו קוראים למרי אזרחי. אנחנו קוראים לאנשים לבוא ולאמר: "עז כאן. אנחנו רוצים חור, ערכים ותשובה לבעיות האמיתיות". ועוד אמרו "המאבק הוא על השאלה, האם רצוננו במדינה גורלה לא

מוטי אשכנזי, אוקטובר '86 (צילום: שלמה מוסקוביץ).

32 חלפונות

רמי בעל דיסקה

לצד הקיסטוריה שמציפה את אשתו מנסה רמי קלינשטיין לשמור על שיווי משקל. במה בסך הכל מדובר? זו רק מוסיקה אבל האהבה הגדולה של הזוג מכסה על ההצצה המביכה בזוכיה מגדל לתוך הנשמה. עכשיו שומעים גם את רמי איש של רוקנרול בשירים מתקליטו החדש.

מלך מלך

כמו בילי ג'ואל או פיל קלינס, אז לא הייתי טוב בעברית. דברים כאלה יצאו לי רק באנגלית. במקביל התחלתי לנגן במערך 'שמייס'. מה כבר התחלתי לשיר שירים שאני כותבת. היינו באים לאודישן, יר מי קפלו, אחיו אחרון, ואני. על הבמה היה מקום רק לאמן אחד, אז לקחו אותי, לכו! הצלח מגיע. רמי נושט את הנושיה הלכנה לטובת צבע 'חור'. מצלמים. ריטה מאחור, ריטה קדמה, ריטה מנשקת, ריטה עולה מרצוף, ריטה מרימה רגל. קליי נשטיין קצת נבדק. ריטה הרבה יותר חוששית בצילום מים. עניין של נסיון. צילום אחרון. קלינשטיין פותח את החרים. מוציא תוצאה את הראש והפעם לכו! הלוקה הראשונה החשובה בעיניו שהיה חבר בה היתה 'אומגה'. יחד איתו היו בה גאורג דין שמשיך (המשך בעמוד הבא)

מי קלינשטיין זו עכשיו למרכז. ריטה יושבת מאחור. לא רק בסלון. אלכס בננה לרמי. כמה להיטים שכבר מושמעים ברדיו כמו 'זמן גשום', 'איש', 'יום של הפצצה'. הוכיחו שיש לו פוטנציאל, לא רק כמפיק ומעבד, אלא בעיקר כזמר. אין לו קל גוף, וכמונחים יבשים הוא לא נשמה הרבה וראומה. שר מהבטן, עומק של נשמה והקדור. אלמוני טיסה. הצורה. רמי וראובן שמירא, הטכני א. האות והאנשים גותים ותחושה רכה. רמי מניח וול אחר על שלוחן הבקרה. שפירא מוזר כפתורים. מיישם מוסיקה את העניינים מקורות רק בחציין. רמי נשק מס תה. הוא כבר צדור. הם יושבים כך עד העץ. מתחם כל צליל עשירות מעמם. המעם רמי לא רחל לשלוח טעויות. הוא מודה שהתקוות שעשה לו נשן לריטה היו מבחינתו שיעוריינית. עכשיו בא המס. צבע אחר אנתנו נאנשים בדירה שלהם. רמי נאנש 'שארול' ידוקים, גופיה לבנה שמבליטה נשפחה את הבטן. סיכס המצב מרס ידוק. הוא נראה נשן ענני. אשכנזי. במרכז החדר יש פסנתר. שתי אהבת ממו כר לא מחייב עם משקאות ורייטים. ליד המס נשדה. ריטה נמצאת כחור השני. איפור אחרון לזלום. עיני צדורה. ברקע - הצורות שוטפות את הבת. רמי קלינשטיין סגס את ההשמעות והתרבותיות שיקליח שלו בארבע. כשהוא אומר 'דוקטור', זה נשפך הכי אמריקני שאפשר. הוא נולד בנידוד, ברדיו קיינג. החרים נשקו לסיים שם רוקטורט. אחרי ששם הם עברו לגור בלונגאיילנד. ב'86 חזרו לישראל, אבל אחרי כמה חודשים שוב ארצו את המזוודות והטעו אל עמקי לאוקיינוס. עוד שנתיים עברו, ושום מילתה נמצת בטהאביבים. אחריכן עוד נסיעה. שליחת אחרונה מירגניה. רמי קורא לה 'חור'. ב'76 - מילתה נשפחה בדרך. הוא כן 14. הנסיעות התכופות האלה תרמו לי המון. גם לקיצוב האישיות שלי וגם למוסיקה. קיבלתי שם רכי ויש שבישראל לא הייתי מקבל לעולם. מעבר לכך שני ידוק טוב שתי שפות, גם ודחבתי את האופקים. אחת גרל שם על מוסיקה אחרת, ומח שאתה סופג סילר - נשאר אתך אחריכן לכל החיים. גם לרדיו והמייקני היתה עלי חשפעה עצומה. במוסיקה והל לעסוק ברצינות כבר בביתא ב'. לפי פסנתר קלאסי עד הצבא. בדרך הוא חבין שרוקני וול זה המס שחא חולך לצדור. המוסיקה, בשבילי, נחשבה לדרך חיים, לא רק סקסוע. מרוב נפש שלי, מרובר בלוהציא מעצמך חזבה יותר ריטה. אלה רבירים פנימיים. בצבא היה בצוות חזוי ובדודר בתקופה שבה לא היו יותר לוקות צבאיות, לפי פקדון רסל. לפני הגי' וס 'ששש' את עצמו במעודונים כמו 'הבקתה' או 'צידה' ששכן ליד הטיילת בתל-אביב והתגורר עם חתן, כמו הרבה אחרים. בצבא היו מביאים אותי לאי' מ'בלאח, מרכיבים מערכת קסנה של סאונד ואני נענתי על פנור. הייתי שר שירים באנגלית. משות

ਫਾਇਲ ਨੰ 36

פאריס מתכוננת לחורף קר. הבובות בחלונות הראווה עטופות בשכבות המסתיימות בפרוות דוביות ועליונות מאקדילן ומניילון, בכל צבעי הקשת. הצבעים הבולטים בבגדים שמתחת לפרוות: כחול עז, ירוק מהמים ואדום עגבניה, הרבה שחור, לבן, אפור, חקי וצבעים מעושנים. כבגדים עצמם יש כל כך הרבה כיוונים שאפשר להתבלבל מרוב חופש, והם נעים בין צר, צמוד וקצר לארוך, מתרחב ומתנפנף. קר או לא, החורף יהיה מעניין.

מאת יהודית חנוך, פאריס

פאריס כבר מריחים את הסתיו, סתיו בריוק כמו בשירים. עם עלים בצהוב וכתום על העצים בשירי רות, עם עשן ריחני מיתמר מערמונים חקל ויין שמוכרים הרוב לים בפינות החובות, עם גשם ושמע לר' רוג'ין ריח אוטומטי של תחלולת חרשות באוויר. כל פינה יש גיחוחות וטראות של צבע טרי ורענן, תנויות ומסעדות שנפתחו אחרי חמשת הקיץ. האנשים שעוברים ברחוב עריין שופים משעות ארוכות של סיגון על אחד תחומים שכיחו בהם את חלואקאנס, ואם רוצים לתפוש תצוגת אופנה בחינם, צריך רק לשבת בכיכר קפה באחד המקומות הבוכים ב"פלאס דה וואג" שבוכע "מארה", אחד האיוורים העתיקים של העיר שוכה לאחרונה לשיפוץ מרשים. כאן, במכיכה בה נמצא גם המוויאון החדש של פיקאסו, נפתח לא מכבר בוטיקים יפהפיים של רוב ה"שמות" הידועים בפאריס. אפשר גם לתפוש שולחן פגיו כאחד מבתי-הקפה שליד כנסיית "סאן ג'רמן דה פרה", מאלה שישבו בהם פעם

סימון דה בובואר וואן פול סארטר, והיום הרבה חיירים אבל גם הרבה צרפתים. הרחובות הסמוכים לאזור זה נחשבו גם הם למרכז של בוטיקים משופחים, בעיקר רחוב בונפורט והמסמאות הצרות הסמוכות אליו. שותים קפה קטן ומריד מסלון שלא שמע על גס קפה או על פילטר מטפטף, ושופים את העיניים בתצוגה שנמשכת מהצדדים ועד השערות הקטנות, אם מוג'האוויר לא מוריד

המעילים שרואים עכשיו בפאריס הם ארוכים עד לקרסוליים ומזכירים את מעילי שנות ה-50. שימו לב לנעליים הגבריות ולראשים המוכסחים.

מבול. האנשים שעוברים ברחוב נראים כאילו התכוננו לסיל. הם חרבה ופן בדר לעצמם תפקיד ותשקיע בתפארה מיקדת בתצוגת תמונות חלולות. נצ צעירים תורמים כאילו יאן מרס של שנות השלושים - הוא בחליפה שחורה עם מפתח ושביל באמצע, וזא בולפיה צמודה לגיורה דיקה ורובע עם צעיףדשת ומבטה על הצעף. בין אלה עובדות צרפתיות עם קלאס, לבגדים של "בזן סוף" נצויה, ונצויה עם כמה

שלכת פריסאית

חלון ראוה הוא חגיגה נפרדת, קטנה או גדולה, של צבעים וצורות. בבגדי הסתיו החדשים שרואים בפאריס יש כל כך הרבה כיוונים שאפשר להתבלבל מרוב חופש. הרבים וכולטים הם בגדים צרים, צמודים וקצרים שחושפים קצת או הרבה מהבריכים, בג'ינס, צמר וסריגים, מרוכסנים ברוכסני-מתכת מבריקים. לחצאיות הקצרות יש מקטרונים ארוכים. הבגדים שהציגו מעצבים כאווירין עלייא ואיב סאן-לורן לפני שנה ירדו עכשיו לרחוב. המעילים החדשים ארוכים עד הקרסוליים, צמודים למתניים ומתרחבים בחצאית פעמון כלפי מטה, כמן שלבשו בשנות החמישים. אגב, את הצדים והצמודים כמעט שאין רואים בבוטיקים האלגנטיים והיקרים שמינעדים לבנות השלושים-פלוס-עם-כסף. מה עריין שולטות החצאיות הארוכות מאוד שאנל, עד לקרסוליים. הפאריסאיות בגיל המלוס הן נשים חכמות שידרעות מה מתניף להן. עליהן לא ילבישו "מיני".

כחול עז, ירוק מהמים ואדום עגבניה שהולכים עם שחור הם הצבעים הבולטים בשטח, בתוספת הרבה לכן של חורף, אפור, חקי וצבעים מעושנים. ועוד בשורה: כפתורים, כפתורים וקצרים כפתורים. פאריס אוהבת אותם קטנים וגדולים, מוזהבים ומוכספים וצבעיים. חורף '87 יהיה עונה טובה ליצורני ובפתורים.

פאריס מתכוננת לחורף קר, לפי שכבות הבגדים שבהן עטופות הבובות בחלונות הראווה וגם לפי המראה הרובי והעליו של פרוות החורף החדשה, שעשויות מאקדילן או ניילון סינתטי בכל צבעי הקשת, צהוב ואדום וירוק ולבן. כבר אפשר לנחש שמעילים עשויים מפרוות סינתטית יהיו החורף אחר מהלחשים הבולטים.

עוד חידוש הוא חצאיות תחתוניות עם סלסולי גיילון נוקשה בשוליים, המציצות מתחת לקרסוליות ארוכות ורחבות, פריט נוסף משנות החמישים שראיתם בפאריס. בתחת הכליבו "או פריגטאן" טיפורה הובנית שהן נחשפות ביום שון מגיעות, רמו למה שיכבא. הבגדים בפאריס יקרים גם כשמשושים את מחיריהם למחירים הישראליים. נכון שפה ושם אפשר למצוא מציאות - אבל קשה להבין איך ציפתיות רכות כליכר מפליחות לשמור על ה"שיק" שלהן. אבל לא כולן. יש הרבה נשים שעוברות ברחוב וגראות עלובות ואפורות. ירירה פריסאית אומרת שכדי להתלבש טוב צריך לדעת קנות הרבה. "בעיניים" לפעמים עוברים את חצי העיר עד שמוצאים בגו, וקונים פריט חדש שמצפים לבגדים שכארוה. גם בפאריס להתלבש יפה זה סיפור יקר, ולא קל.

יפה בג'ינס וסריגים. חלון ראווה של חנות בגדי הסתיו בפאריס. האישה מחזיקה ספר ענקי המכיל תמונות של כל המעילים שיש בארון.

חיים ואוהבים

רעייה בגיל העמידה

למי כעשר שנים פגשו בלונדון את בתדמותי התקשורת. שמה גילי קופר, בעלת טור נאו ב"סאנטיי טיימס" וזוכת פרס הוותיקר רובינסון - "מילי אין סאנטיי". ומבחרת ספרים כמו Nine to Married: How to Survive from Five Jolly Super וזמנים רומנטיים.

בעלה של גילי, יואו קופר, השולח יד בעסקי מולות, הוכיח בפגישתנו את יכולתו במטבח וערך כירה מסבבה סביב רבע עגל וארנו יין ארום אשר בסופה היו כל המסובים על הקרשים. ההיכרות נמשכה מאז. מה שהפך אותי מרעייה לזוגית. ההיכרות בין הזוגית והאישיות של גילי קופר, חזרה להיות האמיתית עם בעלה ולדור, כלל ענייני חדר המיטה, כולל עסקי הבושלים של בעלה שאליו אחת למכור את ביתם במרכז לונדון.

מאז, היכולת שלו לעקוב אחרי חשניה היא חריטיות: בעית שפה קשה, מרי פעם קיבלתי ממנה ריחות קצת. היא עברה בקצת לכתבה וזמנים רומנטיים עבירים בהם סגנון דרכה בשושנים ואותם היא מנסה לשקו כיצד מרחים האחרון (RIDERS) העוסק בחיים הרומנטיים הסובבים של הגברים המעורבים במיניווי (מעלה מ-900 עמודים).

קצת מיד עם צאתו לאור למקום ראשון בדרימט רבי-המכר באנגליה. גילי קופר נחשבה להיות סופרת שקשה מאוד להגיע אליה. בכיכורה בלונדון ניסיתי לעשות זאת באמצעות מכירתה, אך המישוש לא יצא אל הועיל מסיבות טכניות. גילי עברה עתה להתגורר

42 סולמיון

בשטמולס, מרחק של 100 מיל מלונדון, וכך לא נותר לי אלא לעיין באחת מרשימותיה האחרונות בה היא מסבבת, בחשיפה המרכזית האופיינית לה, את חיי נישואיה. כותרת הרשימה: סיפורה של רעייה בגיל העמידה. בחרתי להביא ממנה מספר קטעים.

הרשימה הראשונה שלי התפרסמה לפני שלוש עשרה שנה ב"סאנטיי טיימס" בשם "סיפורה של רעייה צעירה". היא תיארה את התרבות ואת הכביעות של השנים הראשונות בנישואין. מאז, הטל מסור על מוסר הנישואין, ולאחר שוך הקרבות - נותרו הרבה גופות על הבמה. שחרור האשה הגיע אלינו, ונשא. נשים עוזבות את בעליהן בהמוניהן בשל עסקיבות, כך שכבר הגענו לשיעור קורבנות כשיעור של אחד לשלושה.

לעיתים קרובות מתפללים אצלנו כיצד הצליחה מרגיש תאציר להגיע אל הטיסנה עם בעל ושני ילדים. גיליתי זאת השנה במסיבה בראונינג סטריט. הגעתי לשם באיחור של 20 דקות ומצאתי שם רק את דגים בעליה של הנבלת האציר - תא.א.א. וזוג ממוצעת העיד אשר הלכו לאיבוד בחדר האורחים הענקי. הנבלת האציר, כך הכירי בעלה, עסקת עתה בריגנים עם הבורים, והיא חזקה תגיד, אמרתי לעצמי שהוא הרבה יותר נחמד מן היטרי הניכור שלי, והנה מופיעה הנבלת, ניראית כולה ערבים, כאלו עתה מן הרחצה. דגים פנה אליה מיד באמרה: "קחי, כמה נחמד לראות אותך. את נראית נהדר". חשתי לא האוהה והשפחה שבקולו ונבוחתי במיכה העצומה שהיא מעניקת לה במשך השנים.

אבל דגים הוא יצור גידי. "מריבת הבעלים", כדבר בלאק, "מכירים לי אורגנזאטונס הנפנה לבגן בכניו". וכן, למרות שאני משתמשת עצמי באותה לנגה של הנבלת האציר, היא גם אני בנרמלה בהרתי נשואה ליצור גידי. בעל שואה עי לכל הנדרה קלילה שלי, שחש מתי אני מתעייפת, המגיע לכך שישנם זמנים בהם ספרים חייבים לכתוב - הוא וזוג נטל על עצמו את הטיפול בבית ובילדים.

אשרכבר הימים גיסיאן, כמו הנבלת האציר, להכין ארוחת בוקר לבעלי, והבית התמלא עשן מהמסטים והחריפים. ככל שאני ניסיתי בשעה שמונה בערב, בהפסקת הבחיבה, לשל ארוחת ערב. התכין לשם אותו כי למען שלמות הנישואין מוטב להמשיך בבוקר בכדור מולטי-יוזיפסין וכוס מים המגושים למיטה, והערב - לחת על הכיסול ולפגש במשך שעה בעור אני אכלים שעועית מקוטעת... מה שתרם להתמנה שבינו היה ההתחלה כי לבעלי היה "דבר הנשאר" אלו יוכל להימלט מן הניכוריה שבהדרגה המשתנה, וכי תהיה לנו מכונת ערה כדי שלא אנלה בבוקר כי נותרתי לבד עם שש ילדות, שלו ושל השכנים, מקפצות בכניסה כדי שאשקיע ליתחמי. גש ההנהג שני כמיני גילוח גורדים, שלה ושל, כדי למנוע התפרצות כעס דרמטית.

אבל מיטות נפרדות - זו לא. בנישואין של קיידיה כמולה אין כל מללעל על סקס בודות שניכם תוששים ומתחילים, רק כאשר יש לכם סקס - אתם נוכחים באיו מדה הייתם וקשים לו ולחיה מזה גרים היעדר.

גוראה כי המרכיב החשוב ביותר בנישואין שלנו הוא החברות, ההתחלקות בתוויות, הבדידות, הפרסיות וההיסטריות שמעוצות את המיטה שלנו. והיותו לאחרי המות שאנו עורכים לאחר מסיבות, עם המותרות שיש לך כאשר מישור אהוב אותך למרות הצמיגים בשות והבשר הרחם על ירכיך.

בבערי על חומרים תורמים של מריסר השנים האחרונות אני מוועדת בשל מספר השיא בה מריבת שהי בינינו, הניכוחים הקשים והעצבים בהם רשמתי "בין לאו לכינוי יש עכשיו וחסים אימים", אלא שכאשר אני משקפה על נישואינו מרחק, אני וזכרת רק את הרגעים היפים, כשם שהילדות זרחוקה תמיד נראית בעינינו כגן עדן אחר גורל.

כאשר אתר מנור שלושה נישואין הולך לאבדון - והי טכניטיקה מקפידת, היות שהיא מביאה אומללות גוראה על ראשי המבוגרים ומשהא אילו קשה יותר על הילדים וזוגת הימים. להבחין בין נחם בנישואין שששוי לחיעלם לבין התמססותם המוחזקת, ולכן עליהם להשתדל יותר. לשי חומרים שלי כבר עומדת חצי חריסר פעמים בגני עירי, והשנה לאל שלא עשיתי זאת.

תיבת דואר / חבל שלא הייתי יפה

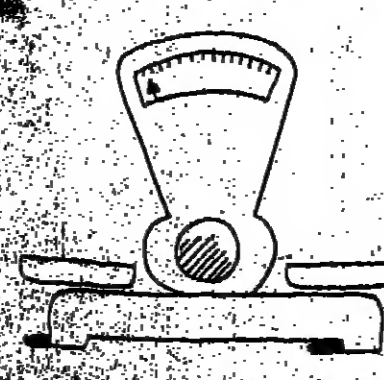
תנובה למכתבה של הקוראה האלמונית "חבל שהייתי יפה" (חיים ואוהבים, 29.8.86): לא, מבטי גברים לא עקבו אחרי ופלו לא חשוקו אלף מכונות; גברים לא נפלו חלל לדגלי והמדריך היפה בתנועה לא הזמין אותי לדיוקוד זוגות, אותי - הנבונה והחרוצת, אלא אותה - מלכת הכיתה היפה.

מחזרי היו שקטים וביישניים, ואני בחברתם בקולנוע התשוק, דימיתי שלא ועו ממושקף וחזוור יושב לידי אלא בפול של הוברט דרמור.

חלמו שנים, מהר מדי, והנה הגעתי לל 40. אשה לא מבוערת ולא מוזהבת, אבל עכשיו - דווקא עכשיו על תבול דחק שני חשוקי ליוקנת - אני חוזרת אל משאלתה של הנשואית, לחיות יפה. יודעת אני כי לשלם לא אקבל הצעות מוגזגות ומבטנים זמנים, ואיש לא יציע לי לבנות סוף שבוע לוחש באיילה. חבל, חבל שהייתי יפה.

א.ג. (מסרת הבתובת שמונים בעמדת) ...בכל יום בצהרים, כאשר אני יוצאת לטייל עם הכלבים שלי, אני פוגשת בבניורג שגילם, כך נראה שבעים או אפילו שמונים. הם מטיילים יד ביד, לא יותר מכמי שטיילו לפני שמונה שנים בעת שמפחתי אותם לראשונה. הם תמיד צוחקים ושומרים על בזה הם נשואים כבר המישים שנה, יצירת חיים גרלה לא פחות מאשר היצור בקשלה הטיסטינית.

הורוסקופ

תחזית לשבוע שבין 10.10 ל-14.10

מאזניים (23 בספטמבר עד 22 באוקטובר): נסו לעשות שונות: בביני, בלי לנחם מזהב בוחשים עם ילדים, אל תהיו חסידות מזהב בוע כללי ותחמנות. צמיחם חשופים לזרועות יום, אל תאטרו לבנות כסף. אל תחשבו עצמכם. חמנים בטחון.

עקרב (23 באוקטובר עד 21 בנובמבר): אתם משובשים לטעם בעניין משפחתי. חתו צמיח וזל. אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. תחליטו לשקף אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. חמנים בטחון.

לעקרב (23 באוקטובר עד 21 בנובמבר): אתם משובשים לטעם בעניין משפחתי. חתו צמיח וזל. אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. תחליטו לשקף אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. חמנים בטחון.

לעקרב (23 באוקטובר עד 21 בנובמבר): אתם משובשים לטעם בעניין משפחתי. חתו צמיח וזל. אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. תחליטו לשקף אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. חמנים בטחון.

לעקרב (23 באוקטובר עד 21 בנובמבר): אתם משובשים לטעם בעניין משפחתי. חתו צמיח וזל. אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. תחליטו לשקף אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. חמנים בטחון.

פנטהארד

נאל לב

אשה סקרנית

הנה את חולשה. אורי קרא לזה. סף גידי נדן של עצמם. גליה סקרנית אבל כמו מופה מעללת, איננה מתעכבת לראות את התרבות, משיכה להתגלגל הלאה, רדופה קצו רוח לר

הא לי א שם חזק קורה משה, והיא איננה מעור מזה מה שפגע אותה. גידי למד להיות עם הסקרנות הזו של גליה. יחס של נחשנות. לא פעם, כשהייתה מבקשת לעקרו מהלחן, היה נעמט. לך יש שלוש בורטאות, שא הוצק אליהן וכן כל מעגל החיים שלך. הבורטא של זה הנהגה כורסת הקריאה שלך במרפסת והכרסת החליה. אחרים, אך בינאדם יכול למטר את עצמו נחשלה מעגלים. ואני כבר לא מרברת על הכסא הנקי הקטע המדויק הכסא כראש השולחן של הדר

הא לי זה מה שפגע. הדרך שבה אורי טגר על שם מנחת קבועה. תבנית דיון שהוא אהב. גרוע כל-אבל שהוא אהב. קוד לא פגשוני בעל מרובע מן, משק שיתו לך את העין המבוכים שלך, מרי.

ספנטי. את הפלפל הממולא החריץ שאמר היתה מכר נה. תפוחי ארמה. סלט ירקות מפולפל. זכבר אתה מבטוט.

המדר צמה בגליה כמו שיכולת הגוליה, זנבה שיער וגרעינה תפוחים, עד שהיא דוקרת, צומחת ומכרסמת בכשרה.

לפעמים, כדי להרגיע את עצמה, הייתה משה עשעת עם הירח, כאשר הירח היה מלא, המתינה עד שירח ממש בתוך חלונה. תמונה משוערת, אין צייר שיכול לקום אותה. מסגרת הלון העץ הלבן ובתווך, ידו ענק ממלא את כל החלל. וזה, בימים שהייתה עצבה באמה, כמו "הנטיך הקטר", הייתה לוקחת כסא, מוזה אותו בדירה ורואה במעס שלושים וירחות כאלה של ידח בחלון.

אולי באמת הירח הוא ששיגע את גליה. וזה מבין העננים מפין אור מבושף ומעניק לה את התנח שה ששוב אינה יכולה להיות מנורה בין החללים. הק תון מספר לה על תלאיבת המבורות. עליות מועדור גילילה, בארים, מסעדות, הנצות, פרסים. כך אמיתי החי 24 שעות ביממה, מתאים לכל חור. לכל סעם לוללנים ולאלה שמוכנים להסתפק רק בטוב ביותה. אילו היה, בתוקף איזה הסב נישואין, שכבר חל עליו חוק ההתיישנות, ככולה בדירתה וחשה כאילו החיים חולפים ועוברים על ידה והיא אינה מצליחה ללגום מהם בקצית צמור.

לאורי לא מתחשק לצאת מבתים. לאחר יום עבר זה ארוך, לחולש, לחמש נהיה, ללכת למרט או להיך גה משעממים, לשבת במסעדה, בחלישה, במקום כל כול בבית לחיבובן בחולצה פתוחה, כל אלה גראו לו כמו סיס. הוא ידע שגליה איננה רוצה לנאל את כל המאכלים. לראות את כל ההצגות, היא רוצה רק לט עם אותם. עסם, ששישבו דוא תבנית מסרס בטלויזיה, שהביאה את מקבה הגולים של השבוע, ניתן היה לבחון בירוק את השקפת החיים של שניהם. גליה אמרה, בכבה אפשר לראות כדורגל, אתה רשכ בבורטא והמקם להשתעמם ולראות את כל המשחק את יכולה לראות רק את הרגעים המתחמים באמת. את הגולים.

שוד (20 באפריל עד 20 במאי): חשוקים אותם אינם משתמים פעולה. אך בכל זאת תחליטו לחליף דברים בתחום הקריאיות. זה חומן לתת ביטוי לדברים שמעדידים אותם. תגר עורב לחמיעל את כישוריהם הדיומלמאטונים כדי למנוע עסקה חשוכה.

תאומים (21 במאי עד 20 ביוני): בימים אלה בראו לעשות עסקות כספיות משות פות. עניין חקשור באוקיפה עלול לחזק את חשבונו. נסו ללכת לילוקי דעות - מוטב להדגיש את המשותף. חבולוים עדימים עכשיו על ענייני עבודה.

שרטן (21 ביוני עד 22 ביולי): נסו לחשיג את מבוקשכם בלי לחיות יותר מדי תוקפוניים. בראו לשותף פעולה עם מישור קרוב. חשבו תחליטו לחשלים באוקיפה חקשור בעבור דה. ולי. עלול להראו אתכם. שימו דגש על מעולותיות ביותה.

אריה (23 ביולי עד 22 באוגוסט): חשבו דוא תעכדו. שצוה נעמדות על פרוזאיקט משותף בקאריורה. תחליטו לבנות חנו לבחור את מקום הבית. זה חומן טוב למעולותיות בשעות המר אי ולדומאנאקיה. עם זאת, מישורו בנות עלול להרש זמל.

בחולות (23 באוגוסט עד 21 בספטמבר): אתם כי בימים אלה מתחשק לכם לל לבנות תחליטו חתו צמיח וזל. אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. תחליטו לשקף אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. חמנים בטחון.

בחולות (23 באוגוסט עד 21 בספטמבר): אתם כי בימים אלה מתחשק לכם לל לבנות תחליטו חתו צמיח וזל. אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. תחליטו לשקף אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. חמנים בטחון.

בחולות (23 באוגוסט עד 21 בספטמבר): אתם כי בימים אלה מתחשק לכם לל לבנות תחליטו חתו צמיח וזל. אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. תחליטו לשקף אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. חמנים בטחון.

בחולות (23 באוגוסט עד 21 בספטמבר): אתם כי בימים אלה מתחשק לכם לל לבנות תחליטו חתו צמיח וזל. אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. תחליטו לשקף אל תחשבו שיש לכם משהא אילו עם עצמכם. חמנים בטחון.

למי יש כוח לראות משחק ארוך של 90 דקות אם אפשר בשלוש דקות לראות את כל הגולים... אורי מעריץ את המשחק. מכיר לה כי מה שאר חי מרוקן זה חומן שכונה את הגול" ולא הגול" עצי מו.

אבל, בבורטאות האלחיות, כשיחה על כדורגל, הביעה גליה בעצם את השקפת עולמה. רק פסגות. רק הרגעים המתחמים. כל היתר, מצידה יכולים להיעלם. הצדה היא שכמה רגעים מרוקנים יש בחייו של אדם אורי רואה בכך חולשה גשית. המאבק על קריי רה המלחמה המתמדת לפלס לעצמו מקום טוב באמי צע - כל אלה מספקים לו בשפע רגעים דרמטיים, והרגשות, והרגויות, אכזבות. וכשאני בא הביתה - אמר לגליה - אני רוצה את השקט שלי. אני מבין שלך זה חמר, אבל, למי יש כוח להיות קצין כידור נצחי שלך.

מלון. גוטרידאס" בגבול העיר העתיקה של ירושלים. וזה הכותרת למאבקם. עלו לירושלים. שלושה ימי מנוחה. ירושלים לבי אורי וגליה, זה חץ לארץ. ואכן, רק תלאיבים מבוהקים במתים יכולים לראות בגליה 800 המטר לירושלים לבניה לארץ רחוקה, חזירה לארץ עיר וזה, היתה על פי כללים שונים, מוג אורי שונה, והנהגות שונה של אנשים ואפילו... שפה שונה במקצת.

גליה סרבה לגנו במלון. המלך רור" המלון הקי בוע שבו הם מתגוררים כאשר הם עלים ירושליטה. לאורי שייצג כמה רשות של בני מלון, הייתה נהנה גרלה במלון זה. חץ מה, היקרה, הפאריה המכובד המוכר את בני המלון של ארצות מרכזאירופה. גליה התעקשה. נמאס לה כבר. היא מכירה כבר את המלון הזה. מכירה את המסערה שלו. את הבריכה. אפילו את משחק האורות ואת הנוף הנשקף מבעד רים את חומת העיר העתיקה ואת הנוף הנשקף מבעד לחלון מאיר את הבריכה, ואת עצי היקלים והגורשים המעטרים אותה.

היא רצתה מלון חדש. למח לא "גוטרידאס" מלון מכובד, עם מסערה נהדרת בקמתהדיקסר שלו. סקריצ.

האכונה הראשונה היתה שמורה לה כבר ביוש לים עוד כטום פט למלון. גוטרידאס" אורי כבר לא רוחת צהרים, מסערה שלא ספקה את רמינה של גליה. האוכל היה אמנם טוב אבל... אכל כזה אני יכולה לאכול גם בבית ובמלאיכ. כשאני הולכת למסעדה, אני רוצה משור מיותר. אני לא צריכה להשביע את רעם, אני צריכה להשביע את הסקרנות". כך, זאת הצדה קל להשביע את רעם, אבל אורי ידע שלעולם אי אפשר להשביע את הסקרנות. אורי חייך. מה לעשות וזה היא גליה. אתה יכול להבונה רק בנשקה, כלומר לתת לה הרגשה שכך הכל היא מקבל בחילה משוכע הסקרנות שלה. בלעה את מלון. גוטרידאס" ברעבתנות. עברה בחריים הקטנים שנראו לה בעצם קטנים מדי. אפילו החדרים שפנו אל הנוף, לא היתה בהם מרפסת פרטית שאפשר לשבת עליה ולהינות משקט. מוכבה בתור המשטחים הגדולים של מרפסת השיש, ביקרה בכניסה היפהפיה, נברשתיה מפיצות אור דך ומכניז להלונות היטראים חדר איזה אור קסם.

אחר כך אמרה לאורי. זה בסדר. עכשיו אנו יכי לים לחנו לסינג ריוור". כבר הייתי פח".

בדיל. אורי ידע שיש לו שתי אפשרויות: אחת להשאיר במלון, כלומר, לתת לגליה להבחין מעט אתח ולחמיר שבעצם היא משתעממת ומבקשת להתברר אבל אין לה כח להחמיר, העונש הזה להשאיר אותה במלון שהיא חשקה ומאסה בו בעת וכענה אתה נראה לו קשה מדי.

בסל את המוודות. קרע את טוסס הקבלה שבו הוא מילא את מרטיס מקר בחתומי ומה ששיגע אותו קאשי הקבלה הסתכל עליו במבט מרום ומבין כאילו, וזה ראה כבר לא קע המונות כאלה.

